

Sebt Günü
Çalışma Kitapçığı

Temmuz | Ağustos | Eylül 2018

Elçilerin İşleri Kitabı

1-6 Ders

YEDİNCİ GÜN
ADVENTİST
KİLİSESİ

İçindekiler

1	Benim Tanıklarım Olacaksınız — 30 Haziran–6 Temmuz	4
2	Pentekost — 7–13 Temmuz	12
3	İlk Kilisede Yaşam — 14–20 Temmuz	20
4	İlk Kilise Önderleri — 21–27 Temmuz	28
5	Pavlus'un İhtidası — 28 Temmuz– 3 Ağustos	36
6	Petrus'un Hizmeti — 4–10 Ağustos	44

Editör Ofisi 12501 Old Columbia Pike, Silver Spring, MD 20904
Web sayfamızı ziyaret edin: <http://www.middle-east-publishers.com>

Yazar Wilson Paroschi	Editör (English) Clifford R. Goldstein	Kapak ve Sayfa Tasarımı Lars Justinen
Sayfa Tasarım Marisa Ferreira	Çeviri Suha Önder	Redaksiyon Bilek Güler

Kutsal Kitap Çevirileri Tablosu

Bu çalışma rehberinde, Standart Versiyon 2018 Yılı İkinci Çeyreği için izinle kullanılan Kutsal Kitap alıntıları, aşağıdaki gibidir: (Aksi belirtilmedikçe tüm alıntılar Yeni Çeviri'den yapılmıştır.)

YÇ. Yeni Çeviri: Kutsal Kitap: Eski ve Yeni Antlaşma (Tevrat, Zebur, İncil). Eski Antlaşma ©2001, 2009 Kitabı Mukaddes Şirketi; Yeni Antlaşma ©1987, 1994, 2001, 2009 Yeni Yaşam Yayınları. Bütün Hakları Saklıdır.

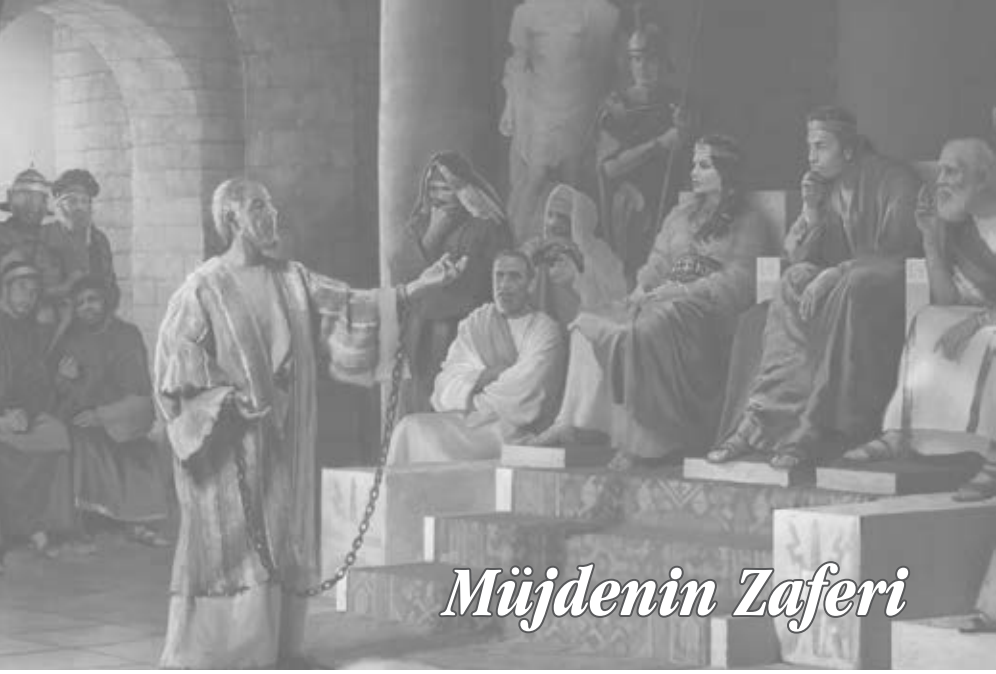
KM. Kitabı Mukaddes: Kitabı Mukaddes, Eski ve Yeni Ahit (Tevrat ve İncil): İbrani, Kildani ve Yunani dillerinden son tashih edilmiş tercümedir. ©1941 Kitabı Mukaddes Şirketi.

Cosmades. Thomas Cosmades: İncil (Sevinç Getirici Haber) - İncil'in Yunanca Aslından Çağdaş Türkçe'ye Çevirisi. ©2010 Kutsal Söz Yayınları.

Candemir. Bünyamin Candemir: Kutsal İncil ©2003 Lütfü Yayıncılık, ©2013 Gerçeğe Doğru Kitapları.

© 2018 Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı®. *Yetişkinler İçin Sebt Okulu Çalışma Kitapçığı* (Standart Versiyon)'un hiçbir bölümü, Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı®'nin yazılı izni olmadan hiçbir kişi ya da kurum tarafından düzenlenemez, değiştirilemez, uyarlanamaz, tercüme edilemez, çoğaltılamaz ve yayınlanamaz. Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı®'nin bölüm ofisleri, belirli ilkelere göre, *Yetişkinler İçin Sebt Okulu Çalışma Kitapçığı*'nı tercüme ettirilmesine yetkilidirler. Bu tercümelemlerin telif ve yayın hakları Genel Konferans'ta kalacaktır. "Yedinci Gün Adventist," "Adventist" ifadeleri ve alevli logo Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı®'nin tescilli markalarıdır ve Genel Konferans'ın izni olmadan kullanılamazlar.

Bu kitapçık Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı® Yetişkinler İçin Sebt Okulu Çalışma Kitapçığı Ofisi tarafından hazırlanmıştır. Bu kitapçığın hazırlanması, Genel Konferans Yönetim Komisyonu (ADCOM)'un bir alt komisyonu olan Sebt Okulu Yayın Kurulu'nun yönetimi altında olmuştur. Yayınlanan bu kitapçık dünya çapında bir değerlendirme kurulunun katkıları ve Sebt Okulu Yayın Kurulu'nun onayını yansıtmakta olup, sadece veya mutlaka yazarın (veya yazarların) görüşleriyle sınırlı değildir.

Müjdenin Zaferi

Birçok tarihçi, dünya tarihindeki en önemli otuz yılın, çoğunlukla Kutsal Ruh'un denetimi altındaki Yahudilerden oluşan küçük bir grup adamın müjdeyi dünyaya ulaştırdığı yıllar olduğunu düşünüyor. Elçilerin İşleri kitapçığı, İsa'nın MS 31 yılındaki dirilişinden, Pavlus'un MS 62 tarihinde Roma'da ilk tutuklanışına kadar süren bu çok önemli otuz yılın öyküsüdür (Elç. 28:30). Kitap bu dönemin hemen sonrasında yazılmış olmalı, zira anlatım bu noktada duruyor, fakat Pavlus'un bu tutsaklıktan salıverildiğine ve birkaç yıl sonra tekrar tutuklanana ve sonrasında MS 67 yılında Roma'da idam edilene dek gezerek ve vaaz ederek müjdecilik işlerini sürdürdüğüne dair kanıtlar mevcut.

Kitap yazarı hakkında bilgi vermiyor, fakat kilise geleneği onu hep Koloseliler 4:14 ayetindeki "sevgili hekim" ve Pavlus'un yol arkadaşı (2Ti. 4:11, Filimon 24) Luka olarak tanımlamıştır. Ayrıca geleneksel olarak Luka'nın üçüncü Müjde'mizin de yazarı olduğuna inanılır, şüphesiz Elçilerin İşleri 1:1 ayetinde "ilk kitabım" olarak sözünü ettiği kitap budur (Luka 1:3 ile karşılaştır). Luka ve Elçilerin İşleri Hristiyanlığın başlangıcını konu eden ikiz kitapçıklardır; bunlardan birincisi Hristiyanlığın doğuşunu (İsa'nın yaşamı ve hizmetini), ikincisi ise gelişmesini (elçilerin müjdecilik faaliyetlerini) konu alır.

İkisi birlikte Yeni Ahit'in yüzde yirmi yedisini oluşturur, bu tek bir yazarın yaptığı en büyük katkıdır. Pavlus Koloselilere yazarken, Luka'dan "sünnelilikten olanlar" diye saydıklarının haricinde, yani diğer uluslardan olan bir çalışma arkadaşı olarak bahseder (Kol. 4:7-14, [bilbassa 11. ayet, KM,

CANDEMİR)). Öyleyse Luka, Yeni Ahit kitapçıklarının yazarları arasında Yahudi olmayan tek yazardır.

Bu durum onun ele aldığı ana temalardan birinin açıklıyor gibi: kurtuluşun evrenselliği. Allah'ın gözdeleri yoktur. Kilise, ırkına, sosyal sınıfına ya da cinsiyetine bakmaksızın tüm insanlara tanıklık etmeye çağırılmıştır (Elç. 1:8; 2:21, 39, 40; 3:25; 10:28, 34, 35). İster önyargıyla, ister çıkarlar için olsun, bu çağrıyı yerine getirmemek müjdenin zedelenmesidir ve Allah'ın Sözü'nün en temel gerçeklerine ters düşer. Allah'ın karşısında hepimiz aynıyız: İsa Mesih'teki kurtuluşa muhtaç günahkârlar.

O halde Luka'nın baş kahramanının "uluslara elçi olarak gönderilen" (Rom. 11:13) ve Elçilerin İşleri kitabının neredeyse üçte ikisine ayrılan Pavlus olması şaşırtıcı değil.

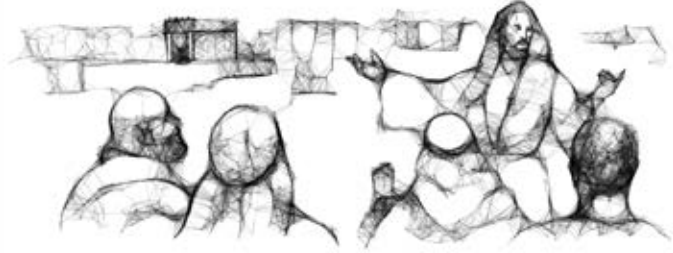
Elçilerin İşleri kitabındaki diğer önemli temalar arasında ise şunlar yer alıyor: Allah'ın egemenliği ve ilahî amacı (Elç. 17:24, 25; 20:27; 23:11); İsa'nın Rab ve Kurtarıcı olarak yüceltilmesi (Elç. 2:32, 36; 3:13, 15; 4:10–12; 5:30, 31) ve özellikle de kilisenin görevini yerine getirmesi için güçlendirilmesi ve yönlendirilmesinde Kutsal Ruh'un rolü (Elç. 2:1–4; 4:24–31; 8:14–17, 29, 39; 10:19, 20). Aslında, her ne kadar dünyayı diğer hiçbir elçinin yapmadığı ve belki de yapamayacağı şekilde etkilemek için Paylus gibi birini kullanmak Allah'ı mutlu etmişse de (1Ko. 15:10), ilk kilisenin başarıları insanî bilgelğin ya da becerinin ürünü değildi.

Elçilerin İşleri, ilk kilisenin gözle görülür biçimde idari ve hatta teolojik açıdan gelişim sağladığı şekillenme dönemini konu alır. Bunu, örneğin İsa'nın ikinci gelişinin zamanı, diğer uluslardan olanların durumu ve imanın kurtuluştaki rolü gibi meseleleri kilisenin ele alış tarzına bakarak görebiliriz. Fakat ilk kilisenin o kadar kısa bir zamanda bu kadar çok iş başarmış olması, Allah'ın duayla yüreklerini alçaltanlar, bireysel farklılıkları aşarak yaşayanlar ve Allah'ın yüceliği ve şerefi için kendilerinin Ruh tarafından kullanılmasına izin verenler aracılığıyla neler yapabileceğine sürekli bir tanıklıktır.

Elçilerin İşleri işi başlatmak için Allah tarafından çağrılanların öyküsüdür; bu işi bitirmek için Allah tarafından çağrılan biz, onların öyküsünden neler öğrenebiliriz?

Wilson Paroschi, Engenheiro Coelbo, Sao Paulo'daki Brezilya Adventist Üniversitesi'nde (UNASP) Yeni Abit yorumlama profesörüdür. Yeni Abit konusunda doktorasını Andrews Üniversitesi'nde yapmıştır (2004) ve Almanya'daki Heidelberg üniversitesinde doktora sonrası çalışmaları gerçekleştirmiştir (2011).

Benim Tanıklarım Olacaksınız

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Elç. 1:6–8, Luk. 24:25, Luk. 24:44–48, Yas. 19:15, Elç. 1:9–26, Özd. 16:33.*

HATIRLAMA METNİ: “Kutsal Ruh üzerinize inince güç alacaksınız. Yeruşalim’de, bütün Yahudiye ve Samiriye’de ve dünyanın dört bucağında benim tanıklarım olacaksınız” (*Elç. 1:8*).

İsa’nın yeryüzündeki görevi bitmişti. Allah çok yakında, öğrencileri yeryüzünün dört bucağına ulaşacak olan bir görev için güçlendirip yönlendirecek (ve bir çok belirti ve harikayla onların çabalarını onaylayacak) olan Kutsal Ruh’u gönderecekti. İsa sonsuza dek insan bedeninde onların yanında kalamazdı. O’nun insan özdeşliğine sahip oluşu, dünya çapında bir müjdeleme işi bağlamında üzerine fiziksel bir kısıtlama koymakla kalmıyordu, ayrıca Ruh’un gelebilmesi için O’nun göğe yükseltilip orada yüceltilmesi de gerekiyordu.

Ne var ki, öğrenciler İsa’nın dirilişine kadar bunları açıkça bilmiyorlardı. Her şeyi bırakıp O’nun ardından gittiklerinde, O’nun bir gün Romalıları ülkelerinden kovacak, Davut’un hanedanını yeniden kuracak ve İsrail’i eski ihtişamlı günlerine kavuşturacak siyasi bir kurtarıcı olduğunu sanıyorlardı. Aksini düşünmeleri kolay değildi.

Elçilerin İşleri 1. bölümde İsa’nın öğrencilerine verdiği son talimatların başlıca konusu budur. Ruh vaadi de bu bağlamdadır. Ayrıca İsa’nın göğe dönüşü ve ilk kilisenin kendisini Pentekost’a ne şekilde hazırladığı da bu bölümde konu edilir.

*7 Temmuz Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışı

Egemenliğin İsrail'e Geri Verilişi

Eski Ahit'te Mesih'e ilişkin peygamberlik sözleri iki türlüdür: birinci türdekiler sonsuza kadar hüküm sürecek olan, kral niteliğinde bir Mesih öngörür (*Mez. 89:3, 4, 35–37; Ysa. 9:6, 7; Hez. 37:25; Dan. 2:44; 7:13, 14*), ikinci türde ise insanların günahları uğruna canını verecek bir Mesih öngörülür (*Ysa. 52:13–53:12; Dan. 9:26*). Bu peygamberlik sözleri birbiriyle çelişmez. Sadece Mesih'in hizmetinin birbirini takip eden iki safhasına işaret ederler: O önce acı çekecek, sonra da Kral olacaktır (*Luk. 17:24, 25; 24:25, 26*).

Ne var ki, birinci yüzyıl Yahudi toplumunun Mesih'e dair beklentisindeki sorun, tek yönlü olmasıydı. Siyasi bir kurtuluş getirecek olan kralvari bir Mesih beklentisi, acı çekip canını verecek Mesih fikrini tamamen gölgelemişti.

Önceleri öğrenciler de bu kralvari Mesih umudunu paylaşıyordu. İsa'nın Mesih olduğuna inanıyorlardı (*Mat. 16:16, 20*), hatta bazen kendi aralarında O tahta çıktığında hangi yanında kimin oturacağına dair münakaşalar da yaşıyorlardı (*Mar. 10:35–37, Luk. 9:46*). İsa'nın Kendisini bekleyen yazgıya ilişkin uyarılarına rağmen, O'nun ne demek istediğini bir türlü anlamıyorlardı. Bu nedenle, O öldüğünde kafaları karıştı ve cesaretlerini yitirdiler. Kendi sözleriyle, “biz O'nun, İsrail'i kurtaracak kişi olduğunu ummuştuk” (*Luk. 24:21*).

Elçilerin İşleri 1:6 ayetini oku. Bu soruyu sormaları onların hâlâ neyi anlamadıklarını gösteriyor? Elçilerin İşleri 1:7 ayetinde, İsa onlara ne şekilde cevap verdi?

Eğer İsa'nın ölümü öğrencilerinin umuduna vurulmuş ölümcül darbeyle, dirilişi bu umudu yeniden canlandırarak, siyasi beklentilerini belki de daha önce olmadığı kadar yükseltmişti. Dirilişi Mesih'in krallığın sonunda kurulacağını güçlü bir göstergesi olarak algılamak doğal gibi görünmüştü.

Fakat İsa bu konuda Kendisine sordukları soruya doğrudan cevap vermedi. Öğrencilerin sorusunun ardındaki yakın gelecekteki krallık önka-bulünü reddetmedi, ama onaylamadı da. Konuyu çözümsüz bıraktı, öte yandan onlara Allah'ın işlerinin zamanını ancak Allah'ın bilebileceğini ve dolayısıyla bu bilginin insanlar için erişilmez olduğunu hatırlattı.

Luka 24:25 ayetine göre, öğrencilerin asıl sorunu neydi? Kutsal Kitap'ın gerçekte öğrettiğinin aksine, inanmak istediklerimize inanmamız neden daha kolaydır? Bu tuzaktan nasıl kaçınabiliriz?

Öğrencilerin Görevi

Elçilerin İşleri 1:8 ayetini oku. Öğrencilerin peygamberlik sözüyle ilgili yorumlara girmek yerine ne yapmaları bekleniyordu?

Bu ayette öğrencilerin göreviyle ilgili dört önemli unsurdan bahsediliyor:

1. *Ruh armağanı.* Ruh, Allah'ın halkı arasında her zaman etkin olmuştur. Ancak peygamberlere göre, gelecekte Ruh'un çok özel bir desteği olacaktı (*Ysa. 44:3; Yoel 2:28, 29*). İsa'nın Kendisi Ruh tarafından mes-hedildiğine göre, O'nun hizmeti sırasında Kutsal Ruh zaten iş başındaydı (*Luk. 4:18–21*) ancak Mesih'in gökte yüceltilişine kadar göreve resmen başlamamıştı (*Yu. 7:39, Elç. 2:33*).

2. *Tanıklık rolü.* Tanık, ilk elden bilgidir. Öğrenciler böyle bir tanıklık vermek için tamamen nitelikliydi (*Elç. 1:21, 22; 4:20; ayrıca 1Yu. 1:1–3 ile karşılaştır*), şimdi de İsa'yla yaşadıkları benzersiz deneyimi tüm dünyayla paylaşmak üzere görevlendirilmişlerdi.

3. *Görev planı.* Öğrencilerin önce Yerusâlim'de, sonra Yahudiye ile Samiriye'de, son olarak da dünyanın dört bir köşesinde tanıklık etmeleri gerekiyordu. Bu kademeli bir plandı. Yerusâlim Yahudi dinsel yaşamının merkezi ve İsa'nın mahkûm edilip çarmıha gerildiği yerd. Yahudiye ve Samiriye, İsa'nın da hizmet etmiş olduğu komşu bölgelerdi. Fakat öğrenciler kendilerini bu bölgelerle sınırlamamalıydılar. Onların görevinin kapsamı tüm dünyaydı.

4. *Görevin yönü.* Eski Ahit döneminde ulusların Allah'a doğru çekilmeleri gerekiyordu (*Bkz. Ysa. 2:1–5*), İsrail'in Allah'ı uluslara "götürmesi" değil. Yunus gibi az sayıda istisna genel kuralı bozmaz. Şimdiyse strateji çok farklıydı. Yerusâlim hâlâ merkezd, fakat öğrencilerden orada kalıp kök salmak yerine yeryüzünün dört bucağına gitmeleri bekleniyordu.

Luka 24:44–48 ayetlerini oku. Öğrencilerin vaaz etmeleri gereken temel mesaj neydi?

İsa, dirilişinden sonra öğrencilerle birlikte geçirdiği kırk günde (*Elç. 1:3*), her ne kadar Elçilerin İşleri 1:6 ayetinde sordukları soruda görüldüğü üzere hâlâ anlamadıkları çok şey olduğu belliyse de, onlara Allah'ın krallığı hakkındaki pek çok gerçeği açıklamış olmalı. Peygamberlik sözlerine aşınaydılar, fakat şimdi onları yeni bir ışıktâ görüyorlardı, Çarmıh'tan ve boş mezardan yayılan bir ışıktâ (*bkz. Elç. 3:17–19*).

O Tekrar Gelecek

Elçilerin İşleri 1:9–11 ayetlerini oku. Luka İsa'nın göğe yükselişini nasıl tarif ediyor? Onlarla iki meleğin konuşmasının önemi nedir (bkz. Yas. 19:15)?

Luka'nın yükselişi açıklama şekli oldukça kısa ve öz. İsa Zeytin Dağı'nda öğrencilerle birlikteydi ve onları bereketlemektedirken (*Luka 24:51*) göğe alındı. Kullanılan dil tabii ki görüngüsel; yani sahne gerçekte olduğu gibi değil, insanlar tarafından görüldüğü şekliyle tasvir ediliyor. İsa yeryüzünü terk ediyordu ve bunu görünür biçimde yapmanın yükselmek dışında bir yolu yoktu.

İsa'nın göğe yükselişi Allah'ın doğüstü işlerinden biriydi, Kutsal Kitap boyunca bahsi geçen diğer birçok örnek gibi. Luka'nın olayı anlatış tarzında (edilgen *epērbē* fiilini kullanarak, yani “yukarı alındı,” *Elç. 1:9*) ima edilen budur. Yeni Ahit'te sadece burada geçen bu fiil, Eski Ahit'in Grekçe tercümesi Septuaginta'da birkaç kez kullanılır. Hepsinde de Allah'ın işleri anlatılmaktadır, bu da İsa'yı göğe alanın bizzat Allah olduğuna işaret ediyor, tıpkı O'nu ölümden diriltenin de Allah olduğu gibi (*Elç. 2:24, 32; Rom. 6:4; 10:9*).

İsa bir bulutla alındıktan sonra, Luka (sadece Elçilerin İşleri'nde) öğrencilerin yanında beliren beyaz giysiler içinde iki adamdan bahsediyor. Yaptığı tasvir parlak giysili meleklerin tarifıyla örtüşüyor (*Elç. 10:30, Yu. 20:12*). Bunlar, öğrencilere İsa'nın aynı yukarı alındığı şekilde geri geleceği güvencesini vermek için gelmişlerdi. Ayrıca bize İsa'nın onların “gözleri önünde” (*Elç. 1:9*) göğe yükseldiği bilgisini veren de sadece Elçilerin İşleri'dir.

Dolayısıyla, gözle görünür yükseliş yine bir bulutla gerçekleşecek olan gözle görünür dönüşün güvencesi oldu, fakat bu sefer az sayıda kişinin tanıklık ettiği bir olay olarak değil, “büyük güç ve görkemle” (*Luk. 21:27*) olacak, zira “her göz O'nu görecek” (*Va. 1:7*) ve O yalnız olmayacak (*Luk. 9:26, 2Se. 1:7*). İkinci Geliş'in görkemi, yükselişin çok ötesinde olacak.

İkinci Geliş vaadini ve gerçeğini kendimiz için sürekli olarak canlı tutmayı nasıl öğrenebiliriz? Bu büyük hakikat, önceliklerimiz, harcamalarımız ve ahlâki seçimlerimiz gibi yaşamımızın tüm alanlarını ne şekilde etkilemelidir?

Pentekost Gününe Hazırlık

İsa, Elçilerin İşleri 1:7, 8 ayetlerinde kayıtlı olan cevabında, zamanla ilgili hiçbir taahhütte bulunmuyor. Yine de, sözlerinden doğal olarak çıkarılabilecek sonuç, Ruh'un gelmesinin ve öğrencilerin görevlerini tamamlamasının hemen ardından döneceği yönünde (*ayrıca bkz. Mat. 24:14*). Ayrıca meleğin sözü de (*Elç. 1:11*) krallığın ne zaman geleceğine dair soruyu yanıtlamıyordu, ancak bunun çok zaman sonra olmayacağı şeklinde anlaşılmalıydı. Böyle düşünüldüğünde, öğrencilerin neden "büyük sevinç içinde Yeruşalim'e döndükleri" (*Luk. 24:52*) de anlaşılıyor. Görevlerini yerini getirirken onları daha da cesaretlendirmesi gereken İsa'nın bilinmeyen bir zamanda ikinci gelişi vaadi, sonun çok yakında olduğu şeklinde anlaşılıyordu. Elçilerin İşleri'nin ilerleyen bölümlerindeki gelişmeler bu fikri doğrulayacak.

Elçilerin İşleri 1:12–14 ayetlerini oku. Üst kattaki odada başka kimler vardı ve Ruh'un gelişine kendilerini ne şekilde hazırladılar?

Zeytin Dağı'ndan dönen öğrenciler, Yeruşalim'deki iki katlı bir evin üst katındaki misafir odasında (Latince: *tavan arası*) bir araya geldiler. İsa'nın kadın izleyicilerinden bazıları (*Luk. 8:1–3, 23:49, 24:1–12*), ayrıca annesi ve erkek kardeşleri de orada öğrencilerle birlikteydi.

İsa'nın erkek kardeşleri (*Mar. 6:3*), ya Yusuf ve Meryem'in İsa'dan oğulları (*Mat. 1:25, Luk. 2:7*), ya da daha büyük ihtimalle Yusuf'un ilk evliliğinden olan oğullarıydı, ki bu durumda Yusuf Meryem'le evlendiğinde duldu demektir. Onların öğrencilerin yanında olması aslında şaşırtıcı, zira İsa'ya her zaman kuşkuyla yaklaşmışlardı (*Mar. 3:21, Yu. 7:5*). Ancak İsa'nın dirilmesi ve Yakup'a özel olarak görünmesi (*1Ko. 15:7*) büyük bir değişikliğe yol açmış gibi görünüyor. Anlaşıldığı kadarıyla daha sonra Yakup Hristiyan toplumunun liderliğini bile Petrus'tan devralacaktı (*Elç. 12:17; 15:13; 21:18; Gal. 2:9, 12*).

Sürekli dua ederek (*Elç. 1:14*) ve sürekli tapınakta Allah'ı yücelterek (*Luk. 24:53*), şüphesiz hepsi birden bir ikrar, tövbe ve günahın ortadan kaldırılması dönemindeydiler. Ruh'un gelişinin çok kısa sürede İsa'nın dönüşünü sağlayacağına inansalar da, ruhsal tutumları gerçekleşmek üzere olan şeyle tam bir uyum içindeydi, zira Kutsal Ruh duaya cevaben gelir.

Günlük tercihlerimizde, Ruh'un yaşamlarımızdaki işini gerçekleştirmesine ne şekilde yardım edebiliriz?

On İkinci Havari

Aşağı yukarı 120 imanlıdan oluşan (Elç. 1:15) ilk Hristiyan toplumunun yaptığı ilk idari iş, Yahuda'nın yerine birini seçmek oldu.

Elçilerin İşleri 1:21 ve 22 ayetlerini oku. Yahuda'nın yerine geçecek kişinin hangi özelliklere sahip olması bekleniyordu? Bunlar neden çok önemliydi?

İhtiyaç duyulan, İsa'nın dirilişinin bir tanığıydı (Elç. 4:33 ile karşılaştırın); bu çok önemliydi çünkü diriliş her zaman İsa'nın Mesihliğinin ve tüm Hristiyan imanının gerçekliğinin kuvvetli bir kanıtı olarak görülmüştür.

Fakat seçim İsa'nın hizmeti boyunca elçilerin yanında olmuş kişiler arasından yapılmalıydı. Pavlus daha sonra, İsa yeryüzünde yaşadığı sırada yanında bulunmamış olmasına rağmen, Şam yolunda O'nunla karşılaşmış olmasının İsa'nın dirilişine tanıklık etmesini sağlamasıyla elçilik görevine hak kazandığında ısrar edecekti (1Ko. 9:1). Her ne kadar "zamansız doğmuş bir çocuk" (1Ko. 15:8) gibi olduğunu kabul etse de, Pavlus kendisini diğer elçilerden yetersiz görmeyi reddediyordu (1Ko. 9:2, Gal. 2:6-9). Öyleyse, resmî ve sahip oldukları yetkiler anlamında sadece Onikiler ve Pavlus "elçiler" olarak görülüyordu (Elç. 1:25, 26); fakat bu kavram temsilciler ya da haberciler olarak genel anlamda diğer müjde işçileri için de kullanılabilirdi (Elç. 14:4, 14; Gal. 1:19).

Elçilerin İşleri 1:23-26 ayetlerini oku. Mattiya nasıl seçildi?

Mattiya'yı seçmek için kullanılan yöntem garip görünebilir, fakat kararlar alınırken kura çekmek köklü bir gelenektir (örneğin, Lev. 16:510, Say. 26:55). Ayrıca, seçim önceden beri tanınan ve denk niteliklere sahip iki aday arasında yapılıyordu, ortada bir bilinmezlik yoktu. İmanlılar ayrıca sonucun Allah'ın iradesini yansıtacağına inanarak O'na dua etmişlerdi (Özd. 16:33 ayetiyle karşılaştırın). Karara karşı geldiğine işaret eden hiçbir gösterge yok. Pentekost gününden sonra, Ruh'un doğrudan yönlendirmesinden ötürü kura çekimine artık gerek kalmadı (Elç. 5:3, 11:15-18, 13:2, 16:6-9).

Birisi yanına gelip "Allah'ın benim hayatım için isteğini nasıl bilebilirim?" diye sorsaydı ne cevap verirdin? Neden?

EK ÇALIŞMA: “Pentekost ile Mesih’in ikinci gelişi arasındaki geçici dönem (ne kadar uzun ya da kısa olursa olsun), Ruh’un gücüyle kilisenin dünya çapındaki göreviyle doldurulmalıdır. Mesih’in izleyicileri hem O’nun ilk gelişinde neyi gerçekleştirdiğini herkese duyurmalı, hem de insanları O’nun ikinci gelişine hazırlanarak tövbeye ve iman etmeye çağırmalıydılar. Onlar ‘dünyanın dört bucağında’ (Elç. 1:8) ve ‘dünyanın sonuna dek’ O’nun tanıkları olmalıydılar... İki hedefe de ulaşmaya kadar durma özgürlüğümüz yoktur.”—John R. W. Scott, *The Message of Acts: The Spirit, the Church & the World [Elçilerin İşleri’nin Mesajı: Ruh, Kilise ve Dünya]* (Downers Grove: InterVarsity, 1990), s.44.

“Kurtarıcı’nın öğrencilerine verdiği görev tüm imanlıları kapsıyordu. Dünyanın sonuna dek Mesih’e iman eden herkesi kapsamaktadır. Canları kazanma işinin yalnızca atanmış din görevlilerinin işi olduğunu düşünmek ölümcül bir yanılıdır. Müjde, göksel esinlemenin geldiği herkese emanet edilmiştir. Mesih’in hayatını alan herkes, insan kardeşlerinin kurtuluşu için çalışma görevine atanır. Kilise bu iş için kurulmuştur ve onun kutsal yeminlerini üzerine alan herkes dolayısıyla Mesih’in çalışma arkadaşı olmaya söz vermiştir.”—Ellen G. White, *Çağların Arzusu*, s. 822 [Sevgi Öğretmeni, s. 807].

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Elçilerin İşleri 1:7 ayeti, Markos 13:32 ayetini hatırlatıyor: “O günü ve o saati, ne gökteki melekler, ne de Oğul bilir; Baba’dan başka kimse bilmez.” Ellen G. White şöyle diyor: “Bir daha asla Allah’ın halkı için zamana dayalı bir mesaj olmayacak. Ne Kutsal Ruh’un dökülüşünün, ne de Mesih’in gelişinin kesin tarihini bilemeyiz.”—Ellen G. White, *Selected Messages [Seçme Mesajlar]*, 1. kitap, s. 188. Sonra ekliyor: “Mesih’in gelişinin saatini, gününü ya da yılını duyurmaya girişen kimse bir boyunduruk yüklenmiştir ve Rabb’in kendisine vermediği bir mesajı duyurmaktadır.”—*Advent Review and Sabbath Herald*, 12 Eylül 1893. Bu tip açıklamaların bugün bizimle ne alakası var?
- ❷ Bir zamanlar biri şöyle demişti: “Allah’ın avukatlardan çok tanıklara ihtiyacı var.” Bu söz hakkında ne düşünüyorsun?
- ❸ İlk kilisede duanın rolü neydi? Tarihindeki neredeyse tüm dönüm noktalarında duadan söz edildiğini görmemiz tesadüf mü (Elç. 1:24; 8:14–17; 9:11, 12; 10:4, 9, 30; 12:2, 3)? Duanın bizim yaşamlarımızdaki rolü nedir?

‘İnsanları Öldürmek İstiyorum’

Andrew McCbesney, Adventist Misyonu

Li Fengyan'ın telefonu ısrarla çalıyordu.

“Anne, perişanım,” dedi telefonun diğer ucundaki ses. Bu Fengyan'ın gelini Yang-yang idi. Deli gibi ağlıyordu. “Hayatım çok zor. Ne yapacağımı bilmiyorum.”

Endişelenen Fengyan, Yang-yang'ı kendi evine getirdi ve ikisi sohbet etmeye başladı. Yang-yang kendisine şiddet uygulamasını emreden sesler duyduğundan bahsetti.

“İnsanlara vurmak istiyorum. İnsanları öldürmek istiyorum,” dedi Yang-yang. “Bıçaklarını benden sakla. Eğer bir bıçak görürsem birilerini öldürürüm.”

Fengyan, Tokyo Çin Yedinci Gün Adventist Kilisesi'ndeki pastörünü çağırdı. Pastör Yu Chuanfu Çarşamba gecesinde dua toplantısının ortasında olmasına rağmen çabucak Fengyan'ın evine geldi, dua etti ve Yang-yang ile birlikte Kutsal Kitap okudu.

Yang-yang duaları ve Kutsal Kitap'ı beğendi ve bir süreliğine kayınvalidesi ile kaldığı sırada düzenli bir şekilde Kutsal Kitap okumaya başladı. Aynı zamanda Ellen White'in kitaplarını da okuyordu. Duyduğu sesler kesildi ve Yang-yang gülümsemeye başladı. Tokyo Çin Kilisesi'ndeki Sebt ibadetlerine katılmaya başladı.

Yang-yang'ın kocası, karısındaki değişimi görünce çok şaşırıldı. O da Yang-yang ve annesi ile birlikte kiliseye gitmeye başladı. Bir yıl sonra Yang-yang ve eşi vaftiz oldu.

Daha sonra Yang-yang'ın kendi annesi hastalandı ve doktorlar ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Yang-yang kilise üyelerinden dua etmelerini istedi. Annesine ailenin Budist putunu atıp onun yerine Tanrı'ya inanmasını söyledi. Kilise üyeleri dua ettikçe annesi mucizevi bir iyileşme gösterdi.

“Yang-yang'ın annesi dualardan önce İsa'ya inanmıyordu,” dedi Fengyan. “Ama dualar sayesinde artık Tanrı'ya inanıyor.”

Anne puttan kurtuldu ve birkaç hafta sonra eşi ile birlikte vaftiz edildi.

Ve hepsi bu kadar değil. Yang-yang ve Fengyan Çin'deki akrabalarına Tanrı'dan bahsediyorlardı ve birçoğu oradaki Adventist kiliselerine gitmeye başladı.

Fengyan, 53, Çinli göçmen ailesinin bu dikkate değer değişimi için Tokyo Çin Kilisesi'ne ve Tanrı'ya inanıyor.

“Burada her Sebt ibadet edecek bir yerimiz var,” dedi kilise ibadethanesindeki bir röportajda.

Fengyan'ın etkisi sayesinde Tokyo Çin Kilisesi'nde 8 kişi vaftiz edildi.

Tokyo Çin Kilisesi, On Üçüncü Sebt Bağışı'nın desteği sayesinde yaklaşık 5 üyeyle açılan Japonya'daki tek Çince konuşulan Adventist kilisesidir. Bugün kilise 50 üye ile dolup taşıyor ve ibadethanesinin boyutunu iki katına çıkarmayı planlıyor.

“On Üçüncü Sebt Bağışı için tüm dünyadaki kilise üyelerine teşekkür ediyoruz,” dedi Pastör Yu. “Büyümemiz için bize dua edin.”

Li Fengyan'ı(soldaki) ‘Jesus Loves Me’yi Çince söylerken izleyin: bit.ly/want-to-kill

Pentekost

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Elç. 2:1-4, Yu. 14:16, Elç. 2:5-13, Yoel 2:28-32, Elç. 2:22-39, Mez. 110:1-3.*

HATIRLAMA METNİ: “Tanrı, İsa’yı ölümden diriltti ve biz hepimiz bunun tanıklarıyız. O, Tanrı’nın sağına yüceltilmiş, vaat edilen Kutsal Ruh’u Baba’dan almış ve şimdi gördüğünüz ve işittiğiniz gibi, bu Ruh’u üzerimize dökmüştür” (*Elç. 2:32, 33*).

“Pentekost” Yahudilerin Haftalar Bayramı’nın (*Çık. 34:22*) Grekçe adı olan *pentekostē* sözcüğünden gelmektedir; İlk Ürünler Bayramı olarak da bilinir (*Say. 28:26*). Bu sözcük “ellinci” anlamına gelir, bunun sebebi de Fısıh Bayramı’nın ertesi günü yapılan arpa demeti sunusundan tam elli gün sonra kutlanılan bir bayram olmasıdır. İsrail halkının Rabb’in karşısına “ilk buğday biçiminin” (*Çık. 34:22*) ürünleriyle çıktığı o gün, neşe ve şükran günüydü.

Bayram daha sonraları Hristiyan kilisesinin ilk ruhsal hasadının, Kutsal Ruh’un her zamankinden daha bol bir şekilde döküldüğü ve bir günde üç bin kişinin vaftiz edildiği o gün için uygun bir simge haline gelmiştir (*Elç. 2:41*). İsa’nın göğe yükselmesinin ve gökte yüceltilmesinin ardından, Ruh’un bu şekilde dökülmesi ani ve doğaüstü bir olaydı; elçilerin sıradan ve tanınmayan Celilelilerden dünyayı değiştirecek olan, sağlam inançlı ve cesur adamlara dönüşmelerini sağladı.

Pentekost’a çoğunlukla kilisenin doğum günü denilir, Yahudilerden ve (daha sonra) diğer uluslardan olanlardan oluşan Mesih’in izleyicilerinin Allah’ın yeryüzündeki yeni halkı olarak tanındığı zamandır.

*14 Temmuz Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Ruh'un Gelişİ

İmanlılar İsa'nın emrine itaat ederek, hararetle dualar, samimi tövbe ve övgüyle, Ruh vaadini Yeruşalim'de beklemeye başladır. Gün geldiğinde "bütün imanlılar bir arada bulunuyordu" (Elç. 2:1), muhtemelen Elçilerin İşleri 1. bölümde sözü edilen üst kattaki büyük odadaydılar. Fakat çok geçmeden toplum içine çıkacaklardı (Elç. 2:6-13).

Elçilerin İşleri 2:1-3 ayetlerini oku. Ruh'un dökülmesine hangi doğüstü olaylar eşlik etti?

Sahne çok çarpıcıydı. Önce gökten şiddetli bir kasırganın sesine benzer ani bir gürlüme gelerek her yanı doldurdu, sonra da ateş alevlerine benzeyen şeyler gelip oradakilerin üzerinde durdu.

Kutsal Yazı'da rüzgâr ve ateş sıklıkla bir "teofani" yani ilahî bir tezahürle ilintili olarak karşımıza çıkar (örneğin Çık. 3:2, 19:18, Yas. 4:15). Ayrıca, rüzgâr ve ateş Allah'ın Ruh'u'nu temsil etmek için de kullanılabilir (Yu. 3:8, Mat. 3:11). Pentekost olayında ise, bu fenomenlerin tam anlamı ne olursa olsun, kurtuluş tarihinin benzersiz bir anını, vaat edilen Ruh'un dökülmesini gösteren işaretlerdi.

Ruh hep iş başındaydı. Eski Ahit döneminde Allah'ın halkı üzerindeki etkisi sıklıkla belirgin şekilde ortaya konmuş, fakat hiçbir zaman tamamen açıklanmamıştı. "Ataların döneminde Kutsal Ruh'un etkisi çoğunlukla belirgin bir biçimde ifşa edilmişti, ancak hiçbir zaman tümüyle açığa vurulmamıştı. Şimdi, Kurtarıcı'nın sözüne itaat eden öğrenciler, bu armağan için dualarını sunuyorlar, gökte de Mesih Kendi arabuluculuğunu ekliyordu. Halkı üzerine dökebilmesi için, Ruh armağanını talep etti."—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s.33.

Vaftizci Yahya gelecek olan Mesih'in Ruh'la vaftiz edeceğini önceden söylemişti (Luka 3:16; Elç. 11:16 ile karşılaştırm), İsa'nın Kendisi de birkaç kez bundan söz etti (Luk. 24:49, Elç. 1:8). Bu dökülme O'nun Allah'ın önündeki ilk şefaati işi olacaktı (Yu. 14:16, 26; 15:26). Pentekost gününde vaat yerine geldi.

Her ne kadar Pentekost günündeki Ruh'la vaftiz İsa'nın çarmıhtaki zafetine ve gökte yüceltilmesine bağlı benzersiz bir olay olsa da, Ruh'la dolmak imanlıların yaşamlarında sürekli tekrarlanacak olan bir deneyimdir (Elç. 4:8, 31; 11:24; 13:9, 52; Ef. 5:18).

Ruh'un senin yaşamındaki çalışmasına dair hangi kanıtlara sahipsin?

Diller Armağanı

Elçilerin İşleri 2:4 ayetinde Ruh'un armağanı yabancı dillerle konuşma yoluyla ortaya konuluyor. Aslında bu armağan Ruh'un pek çok farklı tezahüründen sadece biriydi (Elç. 10:45, 46; 19:6). Diğerleri arasında geleceği önceden bildirme (Elç. 11:28), görümler (Elç. 7:55), ilhamlı konuşma (Elç. 2:8, 28:25), şifa (Elç. 3:6, 12; 5:12, 16) ve hizmet için yetkinlik (Elç. 6:3, 5) bulunuyordu.

Pentekost günündeki diller armağanı, Ruh'un güçlendirmesinin tipik ya da en önemli kanıtı olduğu için gerçekleşmedi. Kilisenin dünya müjdeciliğini başlatmak için gösterildi. Yani, Elçilerin İşleri 1:8 ayetinde verilen çağrı, diller armağanını gerektiriyordu. Eğer elçiler kültürel engelleri aşip müjdeyle dünyanın dört bucağına ulaşacaklarsa, söylediklerini duymaya ihtiyacı olan kişilerin dillerini konuşabiliyor olmaları gerekliydi.

Elçilerin İşleri 2:5–12 ayetlerini oku. Pentekost gününde elçilerin o zaman mevcut olan yabancı dillerde konuştuklarının kanıtı nedir?

Birinci yüzyılda dünyada sekiz ile on milyon arası Yahudi'nin yaşadığı tahmin ediliyor, bunların yaklaşık yüzde atmış Yahudiye bölgesinin dışında yaşıyordu. O gün bayram için Yeruşalim'de bulunanların birçoğu yabancı ülkelerdendi ve o dönemde Yahudiyeli Yahudilerin konuştuğu dil olan Aramiceyi bilmiyorlardı.

Pentekost günü ihtida edenlerin çoğunun çeşitli yabancı ülkelere gelmiş Yahudiler olduğuna şüphe yok, bunlar müjdeyi artık kendi dillerinde duyabiliyorlardı. Elçilerin bilinmeyen kendinden geçirici lisanlarda değil, o zaman mevcut olan yabancı dillerde konuştuğunun kanıtı, bir ulusun ya da bölgenin dili anlamına gelen *dialektos* (Elç. 2:6, 8) kavramının kullanılmış olmasıdır (Elç. 21:40, 22:2, 26:14 ayetleriyle karşılaştırm). Öyleyse, elçilerin bu farklı dillerde konuştuğu apaçık ortadadır. Mucize olan ise, basit Celilelilerin daha saatler önce bilmedikleri bu dilleri şimdi konuşabiliyor olmalarıydı. Bu sahneye şahit olan fakat konuşulan dillere aşina olmayan yerel Yahudiler içinse tek mantıklı açıklama, elçilerin sarhoş oldukları, kendileri için hiçbir şey ifade etmeyen bu yabancı sesleri çıkarttuklarıydı. “Başkalarıysa, ‘Bunlar taze şarabı fazla kaçırmış’ diye alay ettiler” (Elç. 2:13).

Gözlerinin önünde Allah'ın güçlü bir tezahürü gerçekleşiyor, fakat bu insanlar olayı sadece sarhoşluğa mı bağlıyorlar? Kendimiz ruhsal olarak bu derece körleşmemek için nelere dikkat etmeliyiz?

Petrus'un Vaazı

Sarhoşlukla itham edilmesi Petrus'a gerçekte neler olduğunu açıklama fırsatını verdi. Elçi konuşmasında öncelikle Kutsal Yazı'ya işaret etti (*Elç. 2:16–21*) ve Ruh'un dökülmesinin peygamberlik sözünün gerçekleşmesi olduğunu söyledi.

Elç. 2:17 ayetini Yoel 2:28 ile karşılaştır. Petrus, Yoel'in peygamberlik sözünün yerine geliş zamanını nasıl anlamıştı?

Yoel'in peygamberlik sözü, doğal dünyadaki çeşitli belirtiler ve Ruh'un bolca dökülmesiyle karakterize edilen (*Yoel 2:38–31*), gelecekteki bir kurtuluş çağı hakkındaydı (*Yoel 2:32*). Petrus, Pentekost gününü bu peygamberlik sözünün ışığında yorumlarken, mevcut anın tarihsel önemini vurgulamak istedi. Fakat Yoel'den alıntı yapma şeklinde önemli bir farklılık var. Yoel'in sözlerine başlarken kullandığı, çok genel anlamda geleceğe işaret eden “ondan sonra” (*Yoel 2:28*) sözü yerine, Petrus büyük kurtuluş oyununun son perdesinin artık başlamış olduğunu belirtmek için “son günlerde” (*Elç. 2:17*) ifadesini kullandı. Bu tabii ki son günlerdeki olayların tam bir tarifi değil, fakat ilk kiliseyi farklı kılan o büyük ivedilik duygusunun bir göstergesi. Sonun ne zaman geleceğini bilmiyorlardı, fakat çok uzak bir gelecekte olmadığına ikna olmuşlardı.

Elçilerin İşleri 2:22–32 ayetlerini oku. Petrus'un müjdeyi sunuşundaki temel nokta neydi?

Petrus, Pentekost gününün peygamberlik sözündeki önemini vurguladıktan sonra, kısa bir süre önce gerçekleşen İsa'nın hayatı, ölümü ve dirilişinden bahsetti. En çok da diriliş üzerinde durdu, çünkü diriliş müjde öyküsündeki belirleyici unsuru temsil ediyor. Petrus'a göre diriliş İsa'nın mutlak teyidiydi (*Elç. 2:22, 27*) ve dirilişin anlamı hakkındaki fikrini ortaya koymak için Kutsal Yazı'dan alıntı yaptı.

İsa, Mesih olduğu için, ölümle durdurulamazdı. Bu yüzden Petrus'a ve Yeni Ahit'in tüm yazarlarına göre İsa'nın dirilişi, sadece İsa'nın Mesih olmasına değil aynı zamanda Hristiyan kurtuluş mesajının tamamına çok güçlü bir kanıt oldu.

Ölüm her yerde bizi ya da sevdiğimizimizi tehdit ederken, İsa'nın dirilişi neden bu kadar önemli bir hakikattir?

İsa'nın Yüceltilmesi

“O, Tanrı'nın sağına yüceltilmiş, vaat edilen Kutsal Ruh'u Baba'dan almış ve şimdi gördüğünüz ve işittiğiniz gibi, bu Ruh'u üzerimize dökmüştür” (Elç. 2:33).

Petrus konuşmasının üçüncü bölümünde, oradakileri en başta çok etkilemiş olan diller meselesine geri döndü. İmanlılar sarhoş değillerdi, sabahın dokuzunda böyle bir şey tuhaf olurdu (Elç. 2:15), aksine, yabancı dillerle konuşuyorlardı çünkü Kutsal Ruh henüz gökten üzerlerine dökül-müştü.

Elçilerin İşleri 2:33–36 ayetlerini oku. İsa'nın Allah'ın sağına yük-seltilmesiyle Ruh'un dökülmesi arasındaki bağlantı nedir?

Allah'ın sağı bir yetki konumudur (Mez. 110:1–3). Petrus'un Kutsal Yazı'ya dayandığı savına göre, Ruh'un İsa'nın izleyicilerinin üzerine dökülmesinin sebebi, O'nun gökte o konuma yükselmiş olmasıdır. Yüceltilmesi İsa'ya daha önce sahip olmadığı bir statü sağlamadı (Yu. 1:1–3, 17:5), aksine O'nun Rab ve Kurtarıcı olarak sahip olduğu imtiyazı Baba'nın mutlak olarak tanımamasını temsil ediyordu (Elç. 2:36).

Bu olay aslında bizi Kutsal Yazı'daki en önemli temalardan birine, iyi ile kötünün evrensel çatışmasına götürüyor. Şöyle ki; eğer İsa yüceltilmemiş olsaydı Ruh tam olarak gelemezdi (Yu. 7:39) ve eğer İsa çarmıhta zafer kazanmamış olsaydı yüceltilemezdi (Yu. 17:4, 5). Başka bir deyişle, İsa'nın yüceltilmesi Ruh'un gelmesinin koşuluymdu, çünkü bu, İsa'nın çarmıhta başardıklarının, bu dünyanın yönetimini gasp edenin bozguna uğratılması da dahil olmak üzere (Yu. 12:31), Allah tarafından onaylandığı anlamına geliyordu.

Günahın dünyaya girmiş olması Allah'ın şerefine gölge düşürüyordu. İsa'nın ölümü, sadece insanları fidyeyle kurtarması için değil, aynı zamanda Allah'ı haklı çıkarmak ve Şeytan'ı sahtekâr olarak ifşa etmek için de gerektiği. İsa'nın hizmetinde, kurtuluş çağı çoktan başlamıştı (Luk. 4:18–21). O cinleri çıkardığında ya da günahları affettiğinde Şeytan'ın tut-saklarını serbest bırakıyordu. Fakat bunu yapmak için Kendisine tam yetki verecek olan Çarmıh'tı. Öyleyse, Mesih'in kendisini kurban etmesi gökte doğrulandığında Şeytan mutlak bir darbe almıştı, Ruh da Mesih'in gelişi için bir halk hazırlamak amacıyla dökülüyordu.

İlk Ürünler

Petrus'u dinleyenler onun sözleriyle yüreklerine hançer saplanmış gibi oldular. İçlerinden bazıları belki de daha birkaç hafta önce İsa'nın çarmıha gerilmesini isteyenler arasındaydı (*Luk. 23:13–25*). Şimdiyse Nasıralı İsa'nın gerçekten de Allah'ın seçilmiş Mesih'i olduğuna ikna olmuş, üzüntü içinde "Ne yapmalıyız?" diye yakarıyorlardı (*Elç. 2:37*).

Elçilerin İşleri 2:38 ayetini oku. Bağışlanma için iki temel gereklilik nelerdir?

Tövbe yaşamın yönünde temelden bir değişiklik anlamına gelir, salt bir üzüntü ya da pişmanlık duygusundan ziyade, günaha sırt çevirmektir (*Elç. 3:19, 26:20*). İmanla birlikte, gerçek tövbe Allah'ın bir armağanıdır, fakat her armağan gibi o da reddedilebilir (*Elç. 5:31–33, 26:19–21, Rom. 2:4*).

Vaftizci Yahya zamanından beri tövbe vaftizle ilişkilendirilmiştir (*Mar. 1:4*). Yani, vaftiz tövbenin bir dışavurumu, günahlardan arınmayı ve Kutsal Ruh'un gerçekleştirdiği ahlâki yenilenmeyi simgeleyen bir tören olmuştur. (*Elç. 2:38, 22:16; Titus 3:5–7 ile karşılaştır*).

Elçilerin İşleri 2:38 ve 39 ayetlerini oku. Tövbe edip vaftiz olanlara hangi özel vaat veriliyor?

Pentekost'taki kişilere sadece günahlarının affı değil, aynı zamanda kişisel gelişim için, kilisede hizmet için ve özellikle de müjdeleme için Ruh'un doluluğu verildi. Bu belki de tüm bereketlerin en büyüğüydü, zira kilisenin varlığının asıl nedeni müjdenin iyi haberini paylaşmaktır (*1Pe. 2:9*). Yani, o andan sonra hem kurtuluş güvencesine, hem de kilisenin çağırdığı görevi gerçekleştirmelerine olanak sağlayacak Kutsal Ruh'un gücüne sahip olacaklardı.

Müjdeyi duyurmak isteyen her kişi için "günahlarınız bağışlanacak" vaadine sahip olduğumuzun farkına varmak neden çok önemli? Sonuçta, eğer kendinde yoksa, başkalarına İsa'da hangi umudu sunabilirsin?

EK ÇALIŞMA: Pentekost gününde Kutsal Ruh'un dökülmesi, gökte neler olduğuna ve Baba Tanrı'nın dünyanın günahlarına karşılık Mesih'in kurbanlığını nasıl kabul ettiğine ilişkin çok önemli bir gerçeği ortaya çıkardı. Kutsal Ruh'un dökülmesi ayrıca Mesih'in, yeryüzündeki kurbanlığı temelinde dayanan, bizim yararıma gökteki işinin artık başladığını gösterdi. Bu hayret verici olaylar, gök ile yeryüzünün bugün bizim idrak edemeyeceğimiz biçimlerde birbiriyle bağlantılı olduğu muhteşem hakikatinin birer göstergesidir.

"Mesih'in göğe yükselişi, izleyicilerin vaat edilen bereketi alacaklarına dair işaret olmuştu... Mesih göğün kapılarından geçtiğinde, meleklerin tapınmaları arasında tahta oturdu. Bu tören biter bitmez, Kutsal Ruh zengin ölçüde öğrencilerin üzerine indi ve Mesih gerçekten yüceltildi, hatta ezelden beri Baba'yla birlikteyken sahip olduğu görkemle kuşandı. Pentekost Günü'ndeki dökülüş, Kurtarıcı'nın taç giyme töreninin tamamlandığına dair Göğün bildirisiydi. O, verdiği vaade göre, Kendisinin rahip ve kral olarak gökte ve yerde tüm yetkiyi aldığına ve Kendi halkının üzerinde Meshedilmiş Olan olduğuna dair bir işaret olarak, izleyicilerine gökten Kutsal Ruh'u göndermişti."—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 34.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Kilise bugünkü yaşamında Pentekost günü yaşananlardan neleri tecrübe etmeyi umabilir? Bugün tekrar edilebilir olan ve olmayanlar nelerdir?
- ❷ Petrus'un İsa'nın dirilişini Pentekost günü konuşmasının bu kadar önemli bir parçası yapmış olması üzerine derinlemesine düşün. Dirilişi daha da hayret verici bir olay haline getiren, o dönemdeki Yahudi toplumunun Mesih'le ilgili birçok beklentiye sahip olmasına rağmen, hiç kimsenin ölümden dirilen bir Mesih beklemiyor oluşudur. Bu kimsenin ruhsal radarında yoktu; Mesih'in gelişini bekleyenlerin beklentisi bu değildi. Bundan, en son yaygın öğretileri değil de Kutsal Kitap'ın öğrettiğini bilmeye ne kadar ihtiyaç duyduğumuz hakkında hangi dersleri çıkartabiliriz?
- ❸ Elçileri İşleri 2:38 ayetinde vaftizin gerekliliğinden bahsediliyor. Bu, İsa'ya iman etmiş fakat vaftiz olmadan yaşamını yitirmiş kişilerin ister istemez kayıp olacağı anlamına mı geliyor? Cevabına gerekçeler göster.

En İyi Arkadaşlar

Batdelger Battsetseg

Kiliseye ilk ziyaretim 9.sınıftayken oldu. Sebebi oldukça utandırıcıydı. Kiliseye gittim çünkü en yakın arkadaşım erkek arkadaşı ile yatmaya karar vermişti.

Ama arkadaşım Otko, önce, Moğolistan'ın başkenti Ulan Batur'daki lisemizin dışında benim tavsiyemi istemişti. Sadece 16 yaşındaydım ama onun kötü bir karar verdiğinden emindim. Ona bunu yapmamasını söyledim. Sonra, sadece emin olmak için ablama bu konu hakkında ne düşündüğünü sordum. Bir Yedinci Gün Adventist Kilisesi'ne katılan ablam doğrudan Otko'ya gidip ona evlenene kadar beklemesini söyledi.

Otko sırrımı açıkladığım için öfkeliydi. Sınıf arkadaşlarıma benim hakkımda kötü şeyler söyledi ve hepsi beni görmezden gelmeye başladı. Bir hafta içinde en yakın arkadaşımı ve okuldaki bütün arkadaşlarımı kaybettim.

Çok yalnız hissediyordum. Ablama onunla birlikte kiliseye gidip gidemeyeceğimi sordum. Kilisedeki insanlar beni hoş karşıladı. Sıcak ve dost canlıydılar ve bana Tanrı'yı öğrettiler.

Birkaç ay sonra sınıf arkadaşlarım yavaş yavaş tekrar benimle konuşmaya başladılar. Kiliseye gittiğimi fark ettiler ve bana sordular, "Ne yapıyorsunuz? Neden kiliseye gidiyorsunuz?" Onlara Hristiyan olduğumu söyledim.

Fakat annem ve babama karşı bu kadar açık değildim. Onlar, Moğolistan'daki çoğu insan gibi Budistlerdi ve Hristiyanlığa olan ilgim yüzünden bana kızgınlardı. Her hafta kiliseye gitmeye devam ettim. Ama bunu annem ve babamdan sakladım. En sonunda gerçeği söyledim ve öğrendim ki başından beri bunu biliyorlarmış. Vaftiz olma kararımı kabul ettiler.

Otko arkadaşım olmayı bıraktıktan bir buçuk yıl sonra bir akşam evime gelip haklı olduğumu kabul etti. Hamile kaldığını ve kürtaj olduğunu bana üzülerek söyledi. "Ama", dedi, Sen kutsal bir insansın. Senin gibi bir arkadaşını kaybetmek istemiyorum. Senin için ölmeye bile razıyım."

Otko bilmiyordu ama sözlerinin aynıysa aynı zamanda Kutsal Kitap'ta da vardı. Yuhanna 15:13'te İsa şöyle dedi, "Hiç kimsede, insanın, dostları uğruna canını vermesinden daha büyük bir sevgi yoktur."

Otko ve ben bugüne kadar hala iyi arkadaşız ama benim en iyi arkadaşım benim için hayatımı feda etti.

Batdelger Battsetseg (soldaki), 32, Moğolistan'daki tek Adventist okulu olan Tuggal Okulu'nda 5.sınıf öğretmeni. Bu üçaym On Üçüncü Sebt Bağışı, okulun 9-12.sınıftaki öğrenciler için yatılı okul inşa etmeye yardım edecek, bu daha fazla ilköğretim okulu öğrencisi için boş alan sağlayacak.

İlk Kilisede Yaşam

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Elç. 2:42-46; Elç. 4:34, 35; Elç. 3:1-26; Elç. 4:1-18; Elç. 5:1-11; Elç. 5:34-39.*

HATIRLAMA METNİ: “Her gün tapınakta toplanmaya devam eden imanlılar, kendi evlerinde de ekmek bölüp içten bir sevinç ve sadelikle yemek yiyor ve Tanrı’yı övüyorlardı. Bütün halkın beğenisini kazanmışlardı. Rab de her gün yeni kurtulanları topluluğa katıyordu” (*Elç. 2:46, 47*).

İlk kilisedeki ivedilik duygusu alabildiğine güçlüydü. İsa’nın Mesih’in krallığının kurulmasına ilişkin soruyu zaman konusunu açık bırakarak cevaplamış olması (*Elç. 1:6-8*), her şeyin Ruh’un gelişine ve elçilik görevinin tamamlanmasına bağlı olduğu şeklinde anlaşılabilir. O yüzden Pentekost günü geldiğine ilk imanlılar her şeyin yerine geldiğini sandılar: Ruh gelmişti ve müjdeyi tüm dünyaya duyurmuşlardı. Elçiler Yeruşalim’den ayrılıp dünyaya dağılmış değillerdi, fakat dünya onlara gelmişti (*Elç. 2:5-11*).

Bundan sonra ise, kilisenin maddi varlıklardan ayrılması gerçekleşti. Zamanın kısaldığını hissettikleri için sahip oldukları ne varsa sattılar ve kendilerini öğrenmeye ve birlikteliğe adadılar, bir yandan da İsa’ya tanıklığa devam ediyorlardı, fakat yalnızca Yeruşalim’de. Geliştirdikleri komünal hayat, fakirlere yardım açısından etkin olsa da, kısa süre sonra sorun olmaya başladı ve Allah kilisenin bölünmemesi için müdahale etmek zorunda kaldı. Düşmanlıkla karşılaşmaya başlamaları da bu dönemdedir. Fakat tüm bunlara rağmen, imanları sarsılmazlığını sürdürdü.

*21 Temmuz Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Öğreti ve Birliktelik

Pentekost gününden sonra, Luka anlatımında Yerus alim'deki kilisenin i teki yaşantısının genel bir tanımına geçiyor. “Bunlar kendilerini elçilerin öğretisine, paydaşlığa, ekmek bölmeye ve duaya adadılar” (El . 2:42). Bahsedilen dört madde esasen  ğretis ve birliktelik demektir. 46. ayete göre,  ğretis tapınakta gerçekleştirilirken, birliktelik kendi evlerinde oluyordu.

Tapınağın avlusu, sıklıkla hahamların öğreti vermesi için kullanılan, üstü çatıyla kaplı sundurmalarla çevriliydi. İmanlıların kendilerini elçilerin öğretisine adanmış olması, Ruh'un armağanının onları tefekküre dayalı bir dine değil, yetkili  ğretisleri harikalarla ve belirtilerle tasdik edilen (El . 2:43) elçilerin denetiminde yoğun bir öğrenim sürecine yönlendirdiğini gösteriyor.

İlk dönem Hristiyan dindarlığının ayırt edici diğer bir işareti ise ruhsal birliktelikti. İmanlılar sürekli birlikteydiler, sadece tapınakta değil, aynı zamanda yemeklerini paylaştukları, Rabb'in Sofrası'nı kutladıkları ve dua ettikleri evlerinde de (El . 2:42, 46). İlk Hristiyanlar bu tarz gündelik kutlamalarla İsa'nın çok yakındaki dönüşüne ve onlarla birlikteliğinin Mesih'in krallığında yeniden sağlanacağına dair umutlarını ifade ediyorlardı (Mat. 26:29).

İmanlıların evleri ilk kilisenin yaşamında anahtar bir rol oynuyordu. Halen tapınağın günlük törenlerine katılıyor (El . 3:1), Sebt günlerinde de muhtemelen Yahudi kardeşleriyle birlikte havralara gidiyorlardı (Yak. 2:2), fakat Hristiyan bağlılığının ayırt edici unsurları evlerde gerçekleşiyordu.

Elçilerin işleri 3:44, 45; 4:34, 35 ayetlerini oku. İlk dönem Hristiyan birlikteliğinin önemli unsurlarından biri neydi?

Sonun yakın olduğuna inandıkları için maddi malvarlıklarının, daha güncel bir kavram kullanmak gerekirse “ zel mülkiyetin” artık bir önemi olmadığına karar vermişlerdi. O yüzden sahip oldukları maddi kaynakları ortaklaşa kullanmaları uygun görünmüştü. Yarın için endişelenmeye hiç gerek yoktu, zira Mesih'in krallığında bizzat Mesih onların ihtiyaçlarını karşılayacaktı (Luk. 22:19, 30). Bu paylaşım ortamı hem onların birlik duygusunu daha derinden hissetmesini sağladı, hem de Hristiyan cömertliğine olağanüstü bir örnek teşkil etti.

Sana Rab tarafından verilmiş olan şeylerde sen ne kadar cömertsin?

Topal Adamın İyileştirilmesi

Elçilerin İşleri 3:1 ayetinde Petrus ile Yuhanna'nın saat üçteki dua ibadeti için tapınağa gittikleri anlatılıyor. Bu da, kilisenin imanının bu ilk zamanlarda esasen Yahudi özelliğine sahip olduğunu gösteriyor. Yani, elçiler tapınağa sadece ders vermek ya da yeni mühtediler edinmek için değil, Petrus ve Yuhanna hâlâ birer Yahudi oldukları ve dolayısıyla Yahudi dini geleneklerine halen bağlı oldukları için gidiyorlardı (*Elç. 20:16, 21:17–26*), en azından o zamana kadar öyleydi. İşte orada hayret verici bir mucize gerçekleştirdiler (*Elç. 3:1–10*) ve bu sayede Petrus yeni bir vaaz verme şansına sahip oldu.

Elçilerin İşleri 3:12–26 ayetlerini oku. Bu vaazda Petrus'un özellikle vurguladığı bazı şeyler neler?

İlk dönem Hristiyan vaazı beş temel noktaya dayanmaktaydı: İsa acı çeken Mesih'ti (*Elç. 3:18*); Allah O'nu diriltti (*Elç. 3:15*); İsa gökte yüceltilti (*Elç. 3:13*); O yeniden gelecek (*Elç. 3:20*); ve günahların affedilmesi için tövbe gereklidir (*Elç. 3:19*).

Bağlam değişmiş olsa bile, birçok yönden bizim de dünyaya ilettiğimiz bu aynı mesajdır. Elçiler hâlâ Yahudi ortamındaydılar, insanlar din değiştirmek yerine, esasen eski antlaşmadan yenisine “geçiş yapmalıydı,” o kadar. Allah'ın halkının bir üyesi olarak Mesih'i samimi bir şekilde kabul etmeli ve bunu izleyen yeniden doğuşu tecrübe etmeliydiler.

Durum bugün farklı olsa da, temelde mesaj hâlâ aynı: Mesih bizim günahlarımız için öldü, yeniden dirildi ve geri dönecek. Öyleyse bunun anlamı, kurtuluşu O'nda bulabileceğimizdir. Vahiy 14. bölümdeki üç meleğin mesajları bağlamında dahi, İsa Mesih'in çarmıha gerilmesi, İsa Mesih'in dirilmesi ve İsa Mesih'in dönüşü bizim bu mesajları duyurma şeklimizin merkezinde olmalıdır.

“Tüm Hristiyan olma iddiasındakiler içerisinde, Mesih'i dünyanın önünde yüceltme konusunda Yedinci Gün Adventistleri en önde olmalıdır. Üçüncü meleğin mesajlarının duyurulması, Sebt gerçeğinin açıklanmasını gerektirir. Bu gerçek, mesajdaki diğer gerçeklerle birlikte, fakat meselenin dikkat merkezi Mesih İsa dışarıda bırakılmadan duyurulmalıdır. Merhamet ve hakikatin bulunduğu, doğruluk ve esenliğin öpüştüğü yer, Mesih'in çarmıhıdır. Günahkâr Golgota'ya bakmaya yönlendirilmeli; küçük bir çocuğun saf imanı ile Kurtarıcı'nın erdemlerine güvenmeli, O'nun doğruluğunu kabul etmeli ve merhametine inanmalıdır.”—Ellen G. White, *Gospel Workers [Müjde İşçileri]*, s. 156, 157.

Düşmanlığın Yükselişi

Kilisenin başarısının Yeruslm'deki bazı önderlerin düşmanlığını uyan-dırması çok uzun sürmedi. Yeruslm tapınağındaki hizmetler başrahip ve çoğu Saduki olan yandaşları tarafından yürütülüyordu. Başrahip aynı zamanda o günlerde çoğunlukla Saduki ve Ferisilerden oluşan Sanhedrin heyetinin de başkanıydı. Sadukiler dirilişe inanmadıkları için, Petrus ve Yuhanna'nın halka İsa'nın ölümden dirildiğini öğretmeleri onları çok rahatsız ediyordu. Elçiler tapınak muhafızları tarafından tutuklandılar ve ertesi gün heyetin önüne çıkacakları saate kadar da gzltında tutuldular (El. 4:1-7).

Elçilerin İşleri 4:1-18 ayetlerini oku. Bu işleri hangi yetkiye dayanarak yaptıkları sorulduğunda, Petrus ne cevap verdi? Önderler Petrus'un verdiği cevabın altında yatan hangi mesajı o derece teh-ditkr bulmuş olabilir?

Yahudi önderlerin yetkiye ilişkin sorgusu, bir g çekişmesi olduğunu düşündürüyor. Fakat Petrus sadece mucizenin İsa'nın adıyla gerçekleş-tiğini değil, kurtuluşun da yalnızca O'ndan geldiğini bildirdi. Elçiler en yüksek Yahudi kurumunun karşısında ydılar; fakat onlar çok daha yüksek bir otoritenin hizmetindeydiler. Bu adamlar basit, eğitimsiz Celileli balık-ılardı; bu yüzden cesaretleri ve belagatleri orada olan herkesin dikkatini çekmişti. Önderler farkına varmamışlardı ama elçiler aslında Kutsal Ruh'la dolmuştu, aynı İsa'nın önceden bildirdiği gibi (Mat. 10:16-20).

İyileştirdikleri adam da bizzat orada, herkesin gözü önünde olduğu için mucizeyi inkâr edemeyen Sanhedrin heyeti, elçilere vaaz vermeyi yasakladı. Hareketin gittikçe popülerleşmesi kadar, mesajından da korkmuşlardı. Kanıtı doğru bir şekilde değerlendiremedikleri için, önyargının ve kendile-rini koruma arzusunun eylemlerini etkilemesine izin verdiler.

Petrus'un son sözleri Elçilerin İşleri kitapçığının en değerli hazineleri arasındadır: "Tanrı'nın önünde, Tanrı'nın sözünü değil de sizin sözünüzü dinlemek doğru mudur, kendiniz karar verin. Biz gördüklerimiz ve iştittik-lerimizi anlatmadan edemeyiz" (El. 4:19-20).

G arzusunu ve onun her seviyede, her durumda ne kadar büyük bir tehlike potansiyeli taşıyabileceğini düşün. Hizmetkrlar olmak için çağrılan Hristiyanlar olarak, gücün cazibesine karşı neden dikkatli olmalıyız?

Hananya ve Safira

İlk kilisede malların ortak kullanımını zorunlu değildi; yani kilise üyesi olmanın resmi şartlarından biri değildi. Fakat tüm kilise toplumunu etkileyen çeşitli gönüllü cömertlik örnekleri de yok değildi. Bunlardan biri de kitapçığin ileriki kısımlarında önemli bir rol üstlenecek olan Barnaba'ydı (*Elç. 4:36, 37*).

Bununla birlikte, kilisenin birliğini içeriden tehdit eden olumsuz örnekler de vardı, tam da dışarıdan saldırıların başladığı bir dönemde.

Elçilerin İşleri 5:1–11 ayetlerini oku. Bu öyküden çıkarılacak dersler nelerdir?

Luka olayı tüm detaylarıyla anlatmamış olsa da, Hananya ile Safira'nın temel sorununun parayı kendilerine saklama çabalarından çok topluluk içinde hile yapmak olduğu çok açıktır. Onların günahı anlık bir dürtünün değil, dikkatlice yapılmış bir planın sonucuydu, "Rabb'in Ruhunu sınamak için" (*Elç. 5:9*) kasıtlı bir girişimdi. Mülklerini satın parayı kiliseye verme mecburiyetleri yoktu. Öyleyse, kendilerini bunu yapmaya adadıklarında, belki yalnızca kendi yararlarını düşünüyorlardı, hatta belki övgüye lâyık görünen bu hayır işi sayesinde kardeşler arasında etki kazanmaya çalışıyorlardı.

Bu olasılık Allah'ın onları neden bu kadar şiddetli bir biçimde cezalandırdığını açıklamaya yardımcı olabilir. Her ne kadar kilisenin komünal yaşamının sebebi İsa'nın çok yakında geleceğine inanmaları olsa da, bu kadar erken bir dönemde Hananya ve Safira'nın yaptığı gibi bir davranış Allah'a olan bağlılığı küçük düşürerek imanlılar üzerinde kötü bir etki bırakabilirdi. Safira'ya verilen tövbe etme şansının (*Elç. 5:8*) Hananya'ya verilmiş olduğundan söz edilmemesi, belki de sadece anlatının kısa olmasından kaynaklanıyor.

Bu hikâyenin özeti, ikisi de başından sonuna kadar günahla hareket ettiler ve Allah günahı her zaman derhal cezalandırmıyor olsa da, günah O'nun gözünde ciddi bir meseledir (*Hez. 18:20, Rom. 6:23*). Aslında cezanın çoğunlukla erteleniyor olması bize Allah'ın ne kadar da merhametli olduğunu sürekli olarak hatırlatmalı (*2Pe. 3:9*).

Bu iki ilk kilise üyesi gibi lütfun sınırlarını zorlamamaya neden dikkat etmeliyiz?

İkinci Tutuklanma

Hananya ve Safira meselesinde olduğu gibi, elçiler günah üzerine Allah'ın hükmünü getirmek için kullanılabilirlerse, Allah'ın lütfunu günah-kârlara ulaştırmak için de kullanılabilirlerdi. Güçlü şifa hizmetleri (Elç. 5:12-16), Allah'ın Ruhu'nun onlar aracılığıyla çalıştığının somut kanıtıydı. Petrus'un gölgesinin bile insanları iyileştirebildiğine inanılması çok çarpıcıdır. Müjdelerdeki en yakın benzer durum İsa'nın giysisine dokunup iyileşen kadındır (Luk. 8:43, 44). Bununla birlikte, Luka Petrus'un gölgesinin şifa verici güce sahip olduğunu değil, insanların buna inandıklarını söylüyor. Gerçi işin içinde yaygın batıl inançlar dahi olsa, Allah yine de lütfunu verirdi.

Buna karşın, elçiler Ruh'la doldukça ve belirtilerle harikalar arttıkça, dini önderler de kıskançlıkla dolup taşmaya başladı. Bu da elçileri ikinci kez tutuklamalarına yol açtı (Elç. 5:17, 18). Ancak elçiler zindandan mucizevi bir şekilde kurtulduktan ve Petrus cesur konuşmasında onlara “insanlardan çok Tanrı'nın sözünü dinlemek gerek” (Elç. 5:29) diye seslendikten sonra, yetkililerden bazıları doğüstü güçlerin iş başında olabileceğini dikkate almaya başladılar.

Elçilerin İşleri 5:34-39 ayetlerini oku. Gamaliel Sanhedrin üyelerini elçileri öldürme fikrinden nasıl vazgeçirmeye çalıştı?

Sanhedrin Sadukiler tarafından kontrol ediliyordu, Ferisiler ise azınlıkta olmalarına rağmen etkilediler. Gamaliel bir Ferisi ve yasa uzmanıydı. Yahudiler arasında o kadar saygı görüyordu ki, “Rabbi” (öğretmenim) diye bilinen diğerlerinden farklı olarak ona “Rabban” (öğretmenimiz) diyorlardı. Pavlus onun öğrencilerinden biriydi (Elç. 22:3).

Gamaliel, İsrail'in yakın tarihinde takipçiler kazanıp karışıklığa yol açmış iki isyanı anımsattı. Fakat bu isyanların liderleri öldürülmüş, takipçileri de tamamen dağılmıştı. Bunlardan şu sonucu çıkarmıştı: Hristiyan inancı insan işiyse, kısa sürede yok olacaktı. Öte yandan, elçilerin iddia ettiği gibi ilahî kaynaklı bir hareketse, ona karşı durmayı nasıl düşünebilirlerdi? Gamaliel'in tavsiyesi kabul gördü. Elçiler kamçilatıldı ve İsa'nın adıyla konuşmalarını için bir kez daha uyarılıp salıverildiler.

Bu öykü, iyi öğüdün çoğunlukla ne kadar gerekli ve yararlı olabileceği hakkında bize ne anlatıyor? Duyamak istemeyeceğimiz sözler barındırma ihtimaline rağmen, öğüt almak konusunda daha açık olmayı nasıl öğrenebiliriz?

EK ÇALIŞMA: “Biz, bu dünyadan ayrılmış olan Rabbimiz tarafından, O’nun hizmet etmek için bu dünyaya geldiği hane halkına ve gözettiği kişilere sahip çıkmak için görevlendirilmiş vekilharçlarız. O bizi görevlendirip göğe döndü ve bizden O’nun gelişini beklememizi ve gözlememizi istiyor. Emanetimize sadık kalmaya dikkat edelim ki, ansızın gelip bizi uykuda bulmasın.”—Ellen G. White, *Testimonies for the Church [Kilise için Tanıklıklar]*, 8. cilt, s. 37.

“İnsanlar Allah’ın gayesi için ettikleri yeminlerin ve verdikleri sözlerinin kutsallığından etkilenmeli. Bu tür sözleri tutmak, çoğunlukla insanların birbirlerine verdikleri borç senetleri kadar mecburi olarak kabul edilmiyor. Peki bir söz Allah’a verildiği için daha az kutsal ve daha az bağlayıcı mı olmalı? Teknik terimler barındırmadığı ya da yasal yaptırımını olmadığı için, bir Hristiyan verdiği sözün yükümlülüklerini yerine getirmeyi ihmal mi edecek? Hiçbir yasal belge ya da senet, Allah’ın gayesine verilmiş sözden daha bağlayıcı değildir.”—Ellen G. White Yorumları, *The SDA Bible Commentary [Yedinci Gün Adventist Kutsal Kitap Şerhi]*, cilt 6, s. 1056.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Diğer birçok şeyle birlikte, İsa öğrencilere iki acil miras bıraktı: yakın gelecekteki dönüşünün beklenmesi ve dünya çapında bir görev. Bu iki unsur bizim görevle ve müjdeyi dünyaya iletme çağrısıyla ilgili algımızı ne şekilde etkilemeli?
- ❷ Bir zamanlar biri şöyle demişti: “İsa sanki bugün gelecekmiş gibi hazır olmalı, fakat sanki gelişi bir yüz yıl daha sürecekmış gibi [kilise görevi için] çalışmaya devam etmeliyiz.” Bu cümlede yatan bilgelik nedir ve onu yaşamımızdaki çağrıya ne şekilde uygulayabiliriz?
- ❸ İsa’nın yaşamı, ölümü, dirilişi ve dönüşü neden tüm vaazlarımızın merkezinde olmalıdır? Ya da şöyle düşünelim: Bunları dışarıda bırakacak olursak, vaazlarımız neye yarar?
- ❹ Hananya ile Safira’nın öyküsü, ister iyi ister kötü yönde olsun, başkalarının yüreklerini bilmemizin ne kadar zor olduğu konusunda bize ne öğretiyor?
- ❺ Tanıyor olabileceğin modern zaman Gamaliel’leri var mı? Peki sen başkaları için bu rolü oynuyor olabilir misin? Her durumda, bilgece öğüt almanın ya da vermenin olumlu sonuçları hakkında derste konuşun ve örnekler paylaşın. Bu öykülerden hangi dersleri çıkarabiliriz?

“Korkulan Evlat Edinme”

Sang Sook Park

Küçüklüğümden beri bir çocuğu evlat edinmek istiyordum. Bu isteğim evlendikten ve br oğlum olduktan sonra bile hala güçlü kaldı. Ama bunun için nitelikli olmadığımdan korkuyordum.

En sonunda evrakları doldurup dua etmeye başladım. “Bana üstesinden gelebileceğim bir çocuk gönder,” diye dua ettim. “Bu çocuğun Senden geldiğine dair bana bir belirti ver: İlk karşıma çıkan çocuk evlat edinmemi istediğin çocuk olsun.”

2 ½ aydır bu benim duamdı. Sonra yetimhane 2 yaşında bir çocuğu, Bomin’i gönderdi. Fakat Bomin eve geldiğinde bana sadece ters ters baktı. Onun kalbini kazanmak istedim bu yüzden ona yiyecek ve bir oyuncak bebek verdim. Ama bebeği fırlattı ve kendisine dokunmama izin vermedi. Bomin’i yetimhaneye geri gönderdim.

“Onu evlat edinmeye çok korkuyorum,” dedim kocama.

Ama Tanrı’nın şöyle dediğini hissettim, “İlk karşıma çıkan çocuğun benim tarafımdan seçildiğine dair belirti istemene ve dualarına ne oldu?” Ağladım ve Tanrı’ya şöyle dedim, “Bu çocuk ile yaşamaktan çok korkuyorum.”

Fakat sonra duamı değiştirdim. “Eğer bu çocuğu almam gerekiyorsa onu Senin yetiştireceğine dair bana güven ve güvence ver,” diye dua ettim. “Eğer onu evlat edinmemem gerekiyorsa, bu ağır olan evlat edinme yükünü benden al.”

Beş gün boyunca bunun için dua ettim. Beşinci günde adanmalarım sırasında 2.Samuel 24:14’ü okudum ve bunun bana cevap olduğunu fark ettim. Ayette Kral Davut şöyle diyor, “Davut, ‘Sıkıntım büyük’ diye yanıtladı, ‘İnsan eline düşmektense, RAB’bin eline düşelim. Çünkü O’nun acıması büyüktür.’”

Tanrı’nın bana her zaman öncü olduğunu ve aileme büyük bir merhametle bakmaya devam ettiğini bildiğimi anımsadım. Rabbin eline düşmeye karar verdim.

“Hadi gidip o çocuğu alalım,” dedim kocama.

Arabayla yetimhaneye doğru giderken yanaklarımdan yaşlar süzüldü. Bana sert sert bakan o gözleri hala görebiliyordum. Sonra, “Bekle, benim biricik değerli kızım ile buluşacağım,” diye düşündüm. “Tanrım onu sevmeme yardım et,” diye dua ettim.

Yetimhanede kısa bir süre bekledik ve sonra Bomin odaya girdi. Yavaşça bana doğru yürüdü ve minik ellerini benimkilere yerleştirdi. Sanki ellerimi tutan Rab imiş gibi hissettim. “Bu elin cennete gitmesi için öncüsü olacağım,” diye dua ettim ve eve gittik.

Sang Sook Park (soldaki), 58, Güney Kore’de son on yıldır 238 çocuğu 160 Adventist aileye evlatlık veren, Sabah Huzuru Ailesi adında bir evlat edinme ajansı işletiyor ve dört çocuğu evlat edindi.

İlk Kilise Önderleri

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Elç. 6, Elç. 7:48, İbr. 5:11-14, Mika 6:1-16, Elç. 7, Elç. 8:4-25.*

HATIRLAMA METNİ: “Böylece Tanrı’nın sözü yayılıyor, Yeruşalim’deki öğrencilerin sayısı arttıkça artıyor, kâhinlerden birçoğu da iman çağrısına uyuyordu” (*Elç. 6:7*).

Pentekost günündeki mühtedilerin birçoğu Helenist Yahudilerdi, yani Greko-Romen dünyasından gelen ve şimdi Yeruşalim’de yaşayan Yahudilerdi (*Elç. 2:5, 9-11*). Yahudi olmalarına rağmen, Yahudiye Yahudilerinden, yani Elçilerin İşleri 6:1 ayetinde sözü edilen “İbraniler”den (İbranice konuşan Yahudiler) bir çok açıdan farklıydılar. En çok dikkat çeken farklılık ise, o dönemde Yahudiye’de konuşulan Aramice dilini çoğunlukla bilmiyor olmalarıydı.

Hem kültürel hem de dini başka birçok farklılık da vardı. Yabancı ülkelerde doğdukları için Yahudiye’deki Yahudi geleneklerinde köklü değillerdi, ya da en azından kökleri Yahudiyeli Yahudilerinkiler kadar derin değildi. Büyük ihtimalle tapınak törenlerine ve Musa’nın yasasının sadece İsrail ülkesinde uygulanabilecek yönlerine çok bağlı değildiler.

Ayrıca, yaşamlarının çoğunu Greko-Romen bir ortamda, diğer uluslardan olanlarla iç içe yaşamış oldukları için, Hristiyan inancının kapsayıcı karakterini anlamaya doğal olarak daha yatkınlardı. Aslında, Allah tüm dünyaya tanıklık etme emrinin yerine getirilmesi için pek çok Helenist imanlıyı kullandı.

*28 Temmuz Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Yedilerin Atanması

Elçilerin İşleri 6:1 ayetini oku. Helenist imanlıların şikâyeti neydi?

“Şikâyetin nedeni, günlük yardımların dağıtılmasında Helenist dulların ihmal edildiği iddiasıydı. Herhangi bir eşitsizlik müjdenin ruhuna aykırı olurdu, ancak Şeytan şüphe uyandırmakta başarılı oldu. Düşmanın imanlılar arasında bölünme yaratma çabalarında başarılı olmaması için, şimdi tüm hoşnutsuzluk fırsatlarının ortadan kaldırılması için acil önlemler alınmalıydı.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 80.

Elçiler tarafından öne sürülen çözüm, “sofralara hizmet etmek [*diakoneō*]” (Elç. 6:2, *CANDEMİR*) için Yahudilerin kendi aralarından yedi adam seçmeleriydi, elçilerse vakitlerini duaya ve “Söz’ün hizmetine [*diakonia*]” (Elç. 6:4 *CANDEMİR*) vereceklerdi. *Diakoneō* ve *diakonia* sözcükleri aynı kökten geldiği için, tek gerçek fark Elç. 6:2 ayetindeki “sofralar” ile Elç. 6:4 ayetindeki “söz” arasında. Elç. 6:1 ayetindeki “günlük” sıfatı da dikkate alındığında, bu durumun ilk kilisedeki günlük yaşamın iki temel unsuruna işaret ettiği anlaşılıyor: öğretiş (“söz”) ve birliktelik (“sofralar”); bunlardan ikincisi toplu yemekler, Rabb’in Sofrası ve dualardan oluşuyordu (Elç. 2:42, 46; 5:42).

Yani elçiler, İsa’nın öğretilerinin yetkili vekilleri olarak, vakitlerini çoğunlukla imanlıların doktrinsel öğretimi ve dua ile geçirecekler, Yediler de çeşitli ev kiliselerinde birliktelik faaliyetlerinden sorumlu olacaklardı. Fakat kavramın bugün kabul gören anlamındaki gibi, görevleri diyakonlukla sınırlı değildi. Onlar aslında kilisenin ilk topluluk önderleriydi.

Elçilerin İşleri 6:2–6 ayetlerini oku. Yediler nasıl seçildi ve görevlendirildi?

Adaylar ahlâki, ruhsal ve pratik beceri nitelikleriyle öne çıkmalıydı: iyi itibar sahibi, Ruh’la ve bilgelikle dolu kişiler olmalıydılar. Yediler topluluğun onayıyla seçildi, sonra da duayla ve üzerlerine el konularak görevlendirildiler. Bu törenin topluluk tarafından tanınmaya ve diyakon olarak çalışma yetkisi verilmesine işaret ettiği anlaşılıyor.

Topluluk içinde anlaşmazlık tohumları ekmek ne kadar kolay, öyle değil mi? Allah vergisi gücümüzü, göreve odaklanmak ve aramızda huzuru sağlamak için nasıl kullanabiliriz?

İstefanos'un Hizmeti

Yediler atandıktan sonra kilise hizmetiyle ilgilenmekle kalmadılar, aynı zamanda etkin bir şekilde tanıklık ettiler. Bunun sonucunda müjde yayılmaya, imanlıların sayısı artmaya devam etti. (Elç. 6:7). Bu büyüme tabii ki ilk kilisenin düşmanlıkla karşılaşmasına yol açtı. Anlatı daha sonra nadir rastlanan bir ruhsal derinliğe sahip olan İstefanos'a odaklanıyor.

Elçilerin İşleri 6:8–16 ayetlerini oku. Bu ayetler bize İstefanos, onun imanı ve kişiliği hakkında ne öğretiyor? Ayrıca İstefanos vaazında karşısındakileri bu kadar kızdıracak ne söylüyordu?

Helenistik bir Yahudi olan İstefanos, müjdeyi Yerusulim'deki Helenistik Yahudilerin havralarında paylaşıyordu. Şehirde bu tip birkaç havra bulunuyordu; Elçilerin İşleri 6:9 ayeti muhtemelen ikisinden bahsediyor, biri güneyli göçmenlerin (Kireneli ve İskenderiyeli Yahudiler), diğeri de kuzeyli göçmenlerin (Kilikya ve Asya İli'nden gelenler) havrasıydı.

Tartışmaların merkezinde şüphesiz İsa vardı, fakat İstefanos'a yöneltilen suçlamalar onun müjdeyi ve onun çıkarımlarını belki de Yahudiyeli imanlılardan çok daha iyi kavradığına işaret ediyor. İstefanos Musa'ya ve Allah'a; yani yasaya ve tapınağa karşı küfür dolu sözler söylemekle suçlandı. Bazı açılardan söyledikleri yanlış anlaşılabilir (ya da sözleri kasıtlı olarak çarpıtılmış) ve aleyhinde konuşmaları için yalancı şahitler ayarlanmış olsa da, bizzat İsa örneğinde olduğu gibi, suçlamalar tamamen mesnetsiz olmayabilirdi (Mar. 14:58, Yu. 2:19). İstefanos'un Sanhedrin heyeti karşısında açıkça tapınağın putlaştırıldığını söylemesi (Elç. 7:48), İsa'nın ölümünün derin anlamlarını ve bunun (en azından tapınakla ve onun tören faaliyetleriyle ilgili olarak) hangi sonuçlara götüreceğini anladığını gösteriyor.

Başka bir deyişle, Yahudiye kökenli pek çok Yahudi imanlı tapınak ve diğer törensel faaliyetlere hâlâ çok bağlı olsalar (Elç. 3:1, 15:1, 5; 21:17–24) ve bunlardan vazgeçmek onlara çok zor geliyor olsa da (Gal. 5:2–4, İbr. 5:11–14), İstefanos (ve belki diğer Helenistik imanlılar da) İsa'nın ölümünün tüm tapınak düzeninin sona erdiğinin bir işareti olduğunu çabucak kavramıştı.

Sevgiyle bağlandığımız görüşlerimizin, karşımıza yeni bir ışık çıktığında bizi onu göremeyecek kadar kör etmemesine neden dikkat etmeliyiz?

Sanhedrin'in Huzurunda

Elçilerin İşleri 7:1–53 ayetlerini oku. İstefanos kendisini suçlayanlara ne diyordu?

İstefanos'a isnat edilen suçlar tutuklanmasına ve Sanhedrin tarafından yargılanmasına yol açtı. Yahudi geleneğine göre yasa ve tapınak hizmetleri dünyayı ayakta tutan üç sütundan ikisiydi, üçüncüsü de iyi işlerdi. Musa'nın törenlerinin zamanının geçtiğinin yalnızca ima edilmesi bile, Yahudilikte en kutsal kabul edilene saldırı olarak kabul edildi; bu yüzden de küfür suçlaması yapıldı (*Elç. 6:11*).

İstefanos'un cevabı Elçilerin İşleri kitapçığındaki en uzun konuşmadır ve sadece bu bile öneminin bir göstergesidir. İlk bakışta yalnızca İsrail tarihinin sıkıcı bir anlatımı gibi görünse de, konuşmayı Eski Ahit antlaşmasıyla ve peygamberlerin İsrail'i kökenlerine döndürmeye çalışan dini reformcular olarak ortaya çıktıklarında Eski Ahit'in yapısını kullanma biçimleriyle bağlantılı olarak anlamalıyız. Bunu yaptıklarında zaman zaman İbranice *riḥ* sözcüğünü kullanıyorlardı, bu sözcük en iyi şekilde Allah'ın antlaşmaya uymadıkları için Kendi halkına dava açması fikrini ifade eden "antlaşma davası" olarak çevrilebilir.

Örneğin, Mika 6:1, 2 ayetlerinde *riḥ* üç kez geçiyor. Mika bundan sonra Sina'daki antlaşmanın örmeğini takip ederek (*Çık. 20–23*), halka Allah'ın onların yararına gerçekleştirdiği kudretli işleri (*Mika 6:3–5*), antlaşmanın şartlarını ve ihlâl edildiği durumları (*Mika 6:6–12*) ve en son da ihlâllerin karşılığında lanetleri (*Mika 6:13–16*) hatırlatıyor.

İstefanos'un konuşmasının arka planı da muhtemelen bu. Ondan yaptıklarını açıklamayı istendiğinde, suçlamaları çürütmeye ya da imanını savunmaya çalışmadı. Bunun yerine, aynı eski peygamberlerin Allah'ın *riḥ*'ini İsrail aleyhine getirdiklerinde yaptıkları şekilde sesini yükseltti. Allah'ın İsrail'le geçmişteki ilişkisinin uzun bir değerlendirmesini yaparak, onların nankörlüğünü ve itaatsizliğini açıklamaya çalıştı.

Gerçekten de, Elçilerin İşleri 7:51–53 ayetlerine geldiğimizde İstefanos sanık olmaktan çıkıp, Allah'ın antlaşma davasını karşısındaki önderlere sunan Allah'ın peygamber avukatı gibi konuşmaya başlıyor. Ataları peygamberlerin öldürülmesinden suçlu idyiseler, onlar daha da suçluydu. "Atalarımız"dan (*Elç. 7:11, 19, 38, 44, 45*), "atalarımız"a (*Elç. 7:51*) geçiş çok önemli: İstefanos burada halkıyla olan birliğine son verip, açıkça İsa'nın tarafında yer alıyor. Bunun çok büyük bir bedeli olacaktı; fakat sözleri ne korku ne de pişmanlık belirtisi göstermiyor.

En son ne zaman sağlam ve tavizsiz bir şekilde İsa'nın tarafında olman gerekti? Bunu gerçekleştirdin mi, yoksa lafı ağzında geveleyip durdun mu? Eğer ikincisiyse, neyin değişmesi gerekiyor?

İsa Göksel Sarayda

Peygamber (İbranice, *nābî*) kelimesinin tanımı Allah adına konuşan kişi olduğuna göre, Allah'ın *rib*'ini İsrail aleyhine getirdiği andan itibaren İstefanos da bir peygamber olmuştur. Ne var ki, peygamberlik hizmeti epey kısa sürdü.

Elçilerin İşleri 7:55 ve 56 ayetlerini oku. İstefanos'un görünümünün anlamı neydi?

“İstefanos bu noktaya geldiğinde, halk arasında kargaşa çıktı. Mesih'in peygamberlik sözleriyle bağlantısını kurduğunda ve tapınaktan böylece bahsettiğinde, dehşete düşmüş gibi yapan rahip giysisini yırttı. İstefanos için bu hareket, sesinin çok geçmeden sonsuza dek susturulacağını gösteren bir işaretti. Sözlerinin karşılaştığı direnci gördü ve son tanıklığını vermekte olduğunu anladı. Vaazının ortasında olmasına rağmen, ani bir şekilde bağlayarak bitirdi.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 91.

İstefanos Yahudi önderlerin karşısında durup Allah'ın davasını onlara bildirdiği sırada, İsa'nın göksel sarayda yani göksel tapınakta Baba'nın yanında oturması, yeryüzündeki yargılamanın yalnızca gökte gerçekleşecek gerçek yargılamanın bir göstergesi olduğuna işaret ediyor. Allah İsrail'deki sahte öğretmenleri ve önderleri yargılayacaktı.

Bu, Elçilerin İşleri kitapçığının önceki konuşmalarında sıkça karşılaştığımız tövbe çağrısına (2:38, 3:19, 5:31) bu konuşmada neden yer verilmediğini açıklıyor. İsrail teokrasisinin sonu geliyordu, yani dünyanın kurtuluşu İbrahim'e söz verildiği gibi İsrail ulusu aracılığıyla değil (*Yar. 12:3, 18:18, 22:18*), Yahudi ya da diğer uluslardan olan ve şimdi tüm dünyaya tanıklık etmeleri için Yeruşalim'den ayrılmaları istenen İsa'nın izleyicileri aracılığıyla gerçekleşecekti (*Elç. 1:8*).

Elçilerin İşleri 7:57–8:1, 2 ayetlerini oku. Luka İstefanos'un ölümünü nasıl anlatıyor?

Kutsala küfretmenin cezası taşlanarak öldürülmektir (*Lev. 24:14*), fakat İstefanos'un ölüm cezasına mı çarptırıldığı, yoksa bir fanatikler güruhu tarafından linç mi edildiği belli değil. Her durumda, o inancı uğruna öldürüldüğü kaydedilen ilk İsa izleyicisiydi. Şahitlerin giysilerini Saul'un ayaklarının dibine bırakması İstefanos'un düşmanlarının önderinin olduğunu gösteriyor; dolayısıyla İstefanos kendisini infaz edenler için dua ettiğinde, Saul için de dua etmiş oldu. Sadece üstün bir kişiliğe ve sarsılmaz bir imana sahip bir kişi böyle bir şey yapabilirdi, bu yaptığı imanının ve yaşamındaki Mesih gerçeğinin güçlü bir tezahürüydü.

Müjdenin Yayılması

İstefanos'un susturulması Yerusllim'de imanlılara karşı büyük bir zulmün kıvılcımını ateşledi, olaylar şüphesiz aynı düşmanlar tarafından körükleniyordu. Grubun lideri, kiliseye çok büyük zararlar veren Saul'du (Elç. 8:3, 26:10). Fakat zulüm yararlı bir sonuca yol açtı.

Gerçekten de, Yahudiye'ye ve Samiriye'ye dağılan imanlılar müjdeyi vaaz etmeye başladılar. Bu bölgelerde tanıklık etme emri (Elç. 1:8) işte o zaman gerçekleştirilmiş oldu.

Elçilerin İşleri 8:4–25 ayetlerini oku. Bu öyküde hangi dersler açıklanıyor?

Samiriyeliler, dini yönden bakıldığında bile, yarı İsrailiydiler. Tektanrıciydılar, Musa'nın beş kitabını (Tevrat) kabul ediyor, sünnet oluyor ve Mesih'i bekliyorlardı. Yahudilere göre ise Samiriyelilerin dini yozlaşmıştı, yani Samiriyelilerin İsrail'in antlaşma lütuflarından herhangi birinde payı yoktu.

Samiriyelilerin beklenmedik ihtidası Yerusllim'deki kiliseyi çok şaşırttı ve elçiler Petrus ile Yuhanna'yı durumu incelemeleri için oraya gönderdiler. Allah'ın Petrus ve Yuhanna gelene kadar Ruh'u onlardan esirgemiş olması (Elç. 8:14–17) muhtemelen Samiriyelilerin iman topluluğunun tam üyeleri olarak kabul edilmelerine elçileri ikna etmek içindi (bkz. Elç. 11:1–8).

Fakat bununla kalmadı. Elçilerin İşleri 8:26–39 ayetlerinde Filipus ile bir Kutsal Kitap çalışmasından sonra vaftiz olmayı talep eden Etiyopyalı hadımın öyküsü var. "Filipus'la hadım birlikte suya girdiler ve Filipus hadımı vaftiz etti" (Elç. 8:38).

Önce Samiriyeliler, sonra da tapınmak için Yerusllim'e gelmiş ve şimdi evine dönüş yolundaki bir yabancı olan Etiyopyalı. Müjde, öngörüldüğü gibi İsrail'in sınırlarını aşıyor ve dünyaya ulaşıyordu. Fakat tüm bunlar daha başlangıçtı, zira bu Yahudi imanlılar çok yakında bilinen dünyanın dört bucağına gidecek ve ölümüyle insanların günahlarının cezasını ödemiş olan ve her yerde, herkese kurtuluş umudunu sunan İsa'nın güzel haberini duyuracaklardı.

Petrus Simun'a "Senin kin dolu, kötülüğe tutsak biri olduğunu görüyorum" (Elç. 8:23) dedi. Onun ve benzer durumda olabilecek herkesin sorununun çözümü neydi?

EK ÇALIŞMA: “Yeruşalim’deki kilisenin uğradığı zulüm, müjde işinin büyük bir ivme kazanması sonucunu doğurdu. O yerde sözün hizmeti başarı kazandı, böylelikle öğrencilerin, Kurtarıcı’nın verdiği tüm dünyaya gitme görevine aldırışsızlık ederek, orada haddinden fazla oyalanması tehlikesi baş gösterdi. Kötülüğe karşı dayanma gücünün en iyi girişken hizmetle elde edilebileceğini unutarak, Yeruşalim’deki kiliseyi düşmanın saldırılarından korumak kadar önemli bir işleri olmadığını düşünmeye başladılar. Yeni mühtedileri müjdeyi henüz duymamış olan kişilere müjdeyi götürmeleri için eğitecekleri yerde, herkesi başarılan şeyle tatmin olmaya yönlendirecek bir yol tutma tehlikesi içine girdiler. Allah, Kendi temsilcilerini başkaları için çalışabilecekleri yurtdışına dağıtmak için, zulme uğramalarına izin verdi. Yeruşalim’den sürülen imanlılar, ‘Söz’ü ilan ederek her tarafa gittiler.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 96.

TARTIŞMA SORULARI:

- ① Yukarıda, ilk kilisenin karşılaştığı, kendileriyle ve kendileri aracılığıyla başarılanlarla tatmin olmanın tehlikeleriyle ilgili Ellen White’tan yapılan alıntıyı dikkatle oku. Öncelikle, yaygın inanışların tersine, bir çok Yahudi’nin aslında İsa’yı Mesih olarak kabul ettiği anlamına geliyor. Fakat daha da önemlisi, bugün biz bir halk olarak bundan hangi uyarıyı almalıyız? Asıl yapmamız gereken şeyi, yani dünyaya ulaşmayı hayata geçirmek yerine, kendimizi zaten sahip olduğumuz şeyi korumaya kaptırmadığımızdan nasıl emin olabiliriz?
- ② Elçiler döneminde, Yahudilerle Samiriyeliler arasındaki ilişki yüz yıllardır devam eden şiddetli düşmanlığa dayanıyordu. Muhtemelen bir Yahudi olan Filipus’un İsa’ya Samiriye’de tanıklık etmiş olmasından ne öğrenebiliriz? Yedinci Gün Adventistleri olsak da, kültürel ve etnik önyargılardan kendimizi sıyrılmış sayılmayız. Çarmıh, Allah’ın karşısında hepimizin bir olduğu hakkında bize ne öğretmeli? Peki Mesih’in ölümünün evrenselliği, her bir bireyin sınırsız değeri hakkında bize ne öğretmeli?
- ③ Filipus Etiyopyalıya nasıl yaklaştı (8:27–30)? Müjdeyi başkalarıyla paylaşmak için karşımıza çıkan fırsatlara nasıl daha açık olabiliriz?
- ④ Elçilerin İşleri 6–8 bölümlerinden kilise görevlerini daha etkin bir biçimde yerine getirmemize yardım edecek ne öğrendik?

Kız Arkadaşı Değiştirmek

Andrew McChesney, Adventist Misyonu

25 yaşında ve bir pastörün oğlu olan Yamaji Hiroshi, sırlıslıkla aşık olmuştu. Ama bir problem vardı: Kız arkadaşı Sakiko bir Yedinci Gün Adventist'i değildi.

Hiroshi Sakiko ile, Japonya'nın başkenti Tokyo'nun dışındaki bir Adventist hemşirelik okulunda tanıştı. Ondan sonra Japon adası Okinawa'daki Adventist Sağlık Merkezi'nde birlikte çalıştılar. Çıkmaya başladıkları yer orasıydı.

Hiroshi Sakiko'yu Adventist olmaya ikna etmeye çalıştı. Her Sebt onu kiliseye davet etti. Pastörden ona Kutsal Kitap dersleri vermesini istedi. Kutsal Kitap'ın doğruluğunu ve Hristiyan olmanın erdemini övdü.

"Ama o Hristiyan olmaya istekli değildi," dedi Hiroshi. "Bana vurgulu bir biçimde, 'Asla bir Hristiyan olmayacağım!' dedi."

Hiroshi vazgeçti. Fark etti ki Sakiko'yu İsa'yı kabul etmeye ikna edemezdi ve belki de ayrılmalıydı. "Ama onu hala seviyordum ve o da beni seviyor gibi görünüyordu," dedi.

Aklına birden, Adventist lisesinde ergenken ayrıntılarıyla okuduğu, Ellen White'in "Gençlere Mesajlar" kitabından bir parça geldi: "Eğer erkekler ve kadınlar evlenme niyetinden önce günde iki kez dua etme alışkanlığına sahiplerse, böyle bir adının beklentisi içindeyseler günde dört kez dua etmelidirler." (sayfa 460).

Hiroshi, Kutsal Kitap'ını ve bir Ellen White kitabını yanına alıp yakın bir dağda dua ederek ve oruç tutarak üç gün boyunca inzivaya çekildi.

"Ne yapmalıyım?" diye Tanrıya sordum," dedi. "Kutsal Kitap ve diğer kitabı okudum. Bir dua günlüğü tuttum."

Oruçtan sonra Hiroshi Japon topraklarından uzakta bir bakımevinde işe girdi. Mesafenin ilişkilerini bitireceğini ya da güçlendireceğini hesaba kattı ve sonucun Tanrı'nın isteğine uygun olması için dua etti. Mesafe onun için zordu.

"Onun yanında olamadım, kiliseye götürüp ona Kutsal Kitap dersleri veremedim," dedi. Sadece dua edebildim, çok dua ettim."

"Daha sonra Tanrı müdahale etti," dedi. Sadece birkaç hafta içinde Sakiko vaftiz olmak istediğini söyledi. "Yüreği tamamen değişmişti," dedi. Sakiko vaftiz oldu ve daha sonra çift evlendi.

Hiroshi, şimdi 56 yaşında, Sakiko'nun değişim hikayesini asla unutmadı ve Japonya'daki Adventist Kilisesi'nin lideri olarak, işe bunun sayesinde başlamıştı. Pozisyonları Adventist Misyonu yönetmeni, sağlık hizmetleri yönetmeni ve müjdecilik başkanının asistanıdır.

"Bir pastör olarak; Kutsal Kitap dersleri veriyorum, vaaz veriyorum ve insanları seviyorum, ama yapabileceğim tek şey bu," dedi beş çocuk babası Hiroshi (soldaki). "İsa'yı kabul etmeleri için insanların yüreğini değiştirmek Tanrı'nın işi. Bu Tanrı'nın görevi."

Pavlus'un İhtidası

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Elç. 26:9–11, Yas. 21:23, Elç. 9:1–20, 1Ko. 9:1, Gal. 1:1, Elç. 9:20–30.*

HATIRLAMA METNİ: “Rab ona, ‘Git!’ dedi. ‘Bu adam, benim adımla öteki uluslara, krallara ve İsrailoğulları’na duyurmak üzere seçilmiş bir araçtır.’” (*Elç. 9:15*).

Tarsuslu Saul’un (sonradan Pavlus oldu) ihtidası, elçisel kilisenin tarihindeki en kayda değer olaylardan biridir. Fakat Pavlus’un önemi ihtidanın da ötesine geçiyor, çünkü muhakkak Pavlus kilisenin gerçek bir Hristiyan’a dönüşen tek düşmanı değildi. Asıl mesele, onun sonuçta müjde uğruna yaptıklarında ortaya çıkıyor. Pavlus ilk imanlıların iflah olmaz düşmanıydı, kurulma aşamasındaki bir kiliseye verebileceği zararlar ise çok büyüktü. Kiliseyi yok etme konusunda hem kararlıydı, hem de arkasında resmi destek vardı. Fakat Şam yolunda Allah’ın çağrısına imanla cevap verdi ve elçilerin en büyüğü oldu. “Mesih’in kilisesine en sert, en insafsız şekilde zulmedenler arasından, müjdenin en yetkin savunucusu, en başarılı müjdecisi ortaya çıktı.”—Ellen G. White, *Sketches from the Life of Paul [Pavlus’un Yaşamından Hikâyeler]*, s. 9.

Pavlus önceden ilk kiliseye zulmettiği için sürekli derin bir kendini değersiz hissetme duygusuna kapılıyordu, fakat çok daha derin bir şükran duygusuyla Allah’ın kendisine gösterdiği lütfun boşuna olmadığını da söylebiliyordu. Pavlus’un ihtidasıyla Hristiyanlık sonsuza kadar değişti.

*4 Ağustos Sebte Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Kilisenin Zulmedicisi

Pavlus Helenistik bir Yahudiydi. Kilikya'nın başkenti Tarsus'ta doğmuştu (Elç. 21:39). Buna rağmen hakim Helenistik anlayıştan bir ölçüde ayrılıyordu, çünkü Yeruslaim'e getirilmiş ve dönemin en etkili Ferisi öğretmeni Gamaliel'in gözetiminde eğitim almıştı (Elç. 22:3). Pavlus bir Ferisi olarak geleneklere sıkı sıkıya bağlıydı, gerçi coşkunluğu fanatizm boyutuna varıyordu (Gal. 1:14). İşte bu yüzden İstefanos'un ölümüne sebep oldu ve sonraki dönemde devam eden zulmün anahtar kişisiydi.

Elçilerin İşleri 26:9–11 ayetlerini oku. Pavlus kiliseye karşı eylemlerini nasıl tarif etti?

Pavlus başka bir yerde de müjdenin Yahudilere tökezleme kayası olduğunu söylüyor (1Ko. 1:23, *CANDEMİR*). İsa'nın Yahudilerin geleneksel kral niteliğindeki Mesih beklentisine uymamış olması bir yana, *çarmıhta* ölen Kişi'nin Allah'ın Mesih'i olduğu fikrini kabul etmeleri asla mümkün değildi, zira Kutsal Yazı asılan kişinin Allah tarafından lanetlenmiş olduğunu söylüyordu (Yas. 21:23). Dolayısıyla, Yahudilere göre çarmıha gerilme başlı başına anlamsız bir çelişkiydi, kilisenin İsa'ya ilişkin iddialarının yanlış olduğunun en açık kanıtıydı.

Elçilerin İşleri 9:1 ve 2 ayetleri Tarsuslu Saul'u imanlılara karşı iş başında gösteriyor. Şam Yeruslaim'in yaklaşık iki yüz yirmi kilometre kuzeyinde bulunan önemli bir şehirdi ve büyük bir Yahudi nüfusa sahipti. Yahudiye dışında yaşayan Yahudiler, merkezi Yeruslaim'de olan (Sanhedrin) bir çeşit ağ şeklinde örgütlenmişlerdi, havralar da yerel topluluklar için destek merkezleri olarak işlev görüyordu. Sanhedrin ile bu cemaatler arasında mektuplar aracılığıyla sürdürülen devamlı bir iletişim vardı, mektupları götürene *şaliab*, yani "gönderilen kişi" denirdi (İbrance "göndermek" anlamına gelen *şalab* sözcüğünden). *Şaliab* çeşitli dinsel işlevleri yerine getirmek üzere Sanhedrin tarafından görevlendirilen resmi bir temsilciydi.

Pavlus Sanhedrin'in başkanı olan başrahipten Şam'daki havralara gönderilmek üzere mektuplar yazmasını istediğinde, İsa'nın izleyicilerini tutuklayıp Yeruslaim'e getirme yetkisine sahip bir *şaliab* oldu (Elç. 26:12 ile *karşılaş-trın*). *Şaliab* sözcüğünün Grekçe karşılığı *apostolos*'tur, birçok dilde "elçi" anlamına gelen *apostel* ve benzeri sözcükler buradan türemiştir. Bu nedenle, İsa Mesih'in elçisi olmadan önce, Pavlus Sanhedrin'in elçilerinden biriydi.

Sonradan fikrini değiştirdiğin bir şeye karşı (ya da tam tersine onun için) en son ne zaman gayret sarf ettin? Bu deneyimden hangi dersleri öğrenmiş olmalıydın?

Şam Yolunda

Elçilerin İşleri 9:3–9 ayetlerini oku. Pavlus Şam'a yaklaşırken ne oldu? İsa'nın Elçilerin İşleri 9:5 ayetindeki sözlerinin önemi nedir (ayrıca bkz. Elç. 26:14)?

Pavlus ve yoldaşları Şam'a yaklaştıklarında beklenmeyen bir şey gerçekleşti: öğle vakti gökten çok parlak bir ışığın geldiğini gördüler ve birinin konuştuğunu duydular. Bu sadece peygamberlik anlamında bir görünüm değildi, fakat bir şekilde sadece Pavlus'u hedef almış ilahî bir tezahürdü. Yoldaşları da ışığı gördü, fakat sadece Pavlus kör oldu; sesi onlar da duydu, fakat ne dediğini sadece Pavlus anladı. Işık, o anda bizzat Pavlus'a görünen dirilmiş İsa'nın ilahî görkemiydi (*Elç. 22:14*). Pavlus başka bir yerde İsa'yı gördüğünü ısrarla dile getiriyor ki, bu da Pavlus'u O'nun dirilişinin tanığı ve elçisel yetki olarak Onikilere eşit kılıyor (*1Ko. 9:1, 15:8*).

Bu olayın sonrasındaki İsa'yla konuşması ise Pavlus'u ışığın kendisinden bile daha çok etkiledi. Pavlus, Nasıralı İsa'nın izleyicilerine saldırarak Allah'ın işini yaptığna, Yahudiliği bu tehlikeli ve korkunç sapkınlıktan temizlediğine kendisini inandırmıştı. Fakat koktuğu gibi, yalnızca İsa'nın yaşamakta olduğunu değil, aynı zamanda O'na inananlara acı çektirerek İsa'nın Kendisine saldırıyor olduğunu öğrendi.

İsa Saul'la konuşurken, muhtemelen Grek kökenli ve Pavlus'un kesinlikle daha önce duymuş olduğu bir deyim kullandı: “Üvendireye karşı tepmekle kendine zarar veriyorsun” (*Elç. 26:14*). Burada anlatılan, boyunduruk altındaki bir öküzün, kendisini yönlendirmek için kullanılan sivri uçlu sopaya karşı hareket etmeye çalışmasıdır. Bu, hayvanın kendi canını daha çok yakmasından başka bir sonuç doğurmaz.

Bu deyiş Pavlus'un zihninde İstefanos'a olanlara kadar geri gidebilecek bir mücadeleye işaret edebilir - Kutsal Kitap bundan Ruh'un işi olarak bahsediyor (*Yu. 16:8–11*). “Saul İstefanos'un yargılanmasında ve mahkûm edilmesinde önemli bir rol oynamıştı ve Allah'ın şehitle birlikte olduğuna dair çarpıcı kanıtlar, Saul'un İsa'nın izleyicilerine karşı sürdürdüğü davanın haklılığından şüphe etmesine neden olmuştu. Zihni derinden etkilenmişti. Akli karışarak, bilgeliğine ve muhakeme gücüne tamamen güvendiği kişilere başyurdu. Rahiplerin ve yöneticilerin tezleri sonunda onu İstefanos'un kâfir olduğuna, şehit edilen öğrencinin vaaz ettiği Mesih'in sahtekâr olduğuna ve kutsal görevde hizmet edenlerin haklı olmaları gerektiğine ikna etti.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 102, 103.

Vicdanınıza kulak vermeniz neden bilgedir?

Hananya'nın Ziyareti

Saul bizzat İsa'yla konuştuğunu fark edince, İsa'nın beklediği fırsatı yakalamasına sebep olan o soruyu sordu: "Rab, ne yapmalıyım?" (Elç. 23:10). Sorduğu soru o ana kadar yaptıkları düşünüldüğünde samimi pişmanlık göstergesi, fakat daha da önemlisi, o andan itibaren yaşamını İsa'nın yönlendirmesini koşulsuz bir şekilde istediğinin ifadesi. Şam'a götürülen Saul, yeni talimatları bekleyecekti.

Elçilerin İşleri 9:10–19 ayetlerinde, Kutsal Kitap Tarsuslu Saul'u elçi Pavlus olarak yaşayacağı yeni hayatına hazırlamak için Rabb'in nasıl çalıştığını ortaya koyuyor. Bir görünümde İsa Hananya'ya Saul'u ziyaret edip gözlerini açmak için ellerini onun üzerine koyma görevini verdi. Fakat Hananya Saul'un kim olduğunu da, birçok kardeşin onun yüzünden eziyet çektiğini, hatta yaşamını yitirdiğini de önceden biliyordu. Ayrıca Saul'un Şam'a niye geldiği hakkında da detaylı bilgiye sahipti, o yüzden tabii ki onun buradaki ilk kurbanı olmak istemedi. Çekincesi anlaşılabilirdi.

Fakat Hananya'nın bilmediği bir şey vardı, Saul çok kısa süre önce bizzat İsa'yla karşılaşmıştı ve bu karşılaşma sonucunda yaşamı sonsuza kadar değişmişti. Saul'un Sanhedrin için çalışmak yerine –Hananya'ya hayrete düşürerek– kısa süre önce İsa tarafından Kendisi için çalışmak üzere çağrıldığını, yani artık Sanhedrin'in bir elçisi değil, İsa'nın müjdeyi hem Yahudilere hem de diğer uluslardan olanlara iletme için seçilmiş aracı olduğunu biliyordu.

Galatyalılar 1:1, 11 ve 12 ayetlerini oku. Pavlus, elçilik görevine ilişkin hangi özel iddiada bulunuyor?

Galatyalılar'da, Pavlus mesajını ve elçiliğini herhangi bir insanî kaynaktan değil, doğrudan İsa Mesih'ten aldığını ısrarla belirtiyor. Bu durumun, Hananya'nın kendi çağrısında oynadığı rolle çelişmesi gerekmiyor. Hananya onu ziyarete gittiğinde, Saul'un Şam yolunda İsa'nın Kendisinden aldığı görevi doğrulamaktan başka bir şey yapmadı.

Aslında Saul'un yaşamındaki değişiklik o kadar çarpıcıydı ki, hiçbir insanî nedene bağlanamazdı. İsa'nın en takıntılı düşmanının birden O'nu Kurtarıcı ve Rab olarak kucaklayıp, her şeyi –inançlarını, itibarını, kariyerini– arkasında bırakarak, O'nun en sadık ve en verimli elçisi oluvermesi, sadece ilahî müdahaleyle açıklanabilir.

Saul'un ihtidası Allah'ın harika lütfunun işleyiş şeklini hangi yönlerden sergiliyor? Hayatındaki asla gerçek imana gelmeyeceğini düşündüğün kişilerle ilgili olarak bu öyküden neler öğrenebilirsin?

Pavlus'un Hizmetinin Başlangıcı

Elçilerin İşleri 9:19–25 ayetleri, Pavlus'un ihtida ettikten sonra, Yerus alim'e dönmeden önce bir süre Şam'da kaldığı izlenimini veriyor (Elç. 9:26). Fakat Galatyalılar 1:17 ayetinde, Pavlus Yerus alim'e gitmeden önce Arabistan'a gittiğini söylüyor, belli ki burada bir süre inzivaya çekilmiŐtir. "Pavlus burada,  ol n ıssızlığında, sessiz çalışma ve tefekkür için bol bol fırsat buldu."—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 114.

Elçilerin İşleri 9:20–25 ayetlerini oku. Luka Pavlus'un Şam'daki hizmetini nasıl tarif ediyor? Ne kadar başarılı oldu?

Elinde başrahipten mektuplarla Yerus alim'den yola çıktığında Pavlus'un asıl hedefi, muhtemelen Şam'ın havralarında sığınak arayan Yahudi imanlıları (Elç. 9:2). Şimdiyse Arabistan'dan döndükten sonra sonunda havralara girebildi, fakat imanlıları tutuklamak için değil, tersine onların sayısını arttırmak için; İsa'nın sahtekâr olduğunu söyleyerek O'na iftira atmak için değil, O'nu İsrail'in Mesih'i olarak tanıtmak için. Onun hakkında sadece kendilerine zulmedenlerden biri olduğunu duymuş olanların, Şimdi onun İsa'ya tanıklık ettiğini öğrendiklerinde, akıllarından neler geçmiŐtir? Tarsuslu Saul'un dönüŐtüđü kiŐiye ve kilise için yapıyor olduklarına hayret etmekten başka ne yapabilirlerdi? (Bu yeni mühtedinin sonunda ne kadar büyük bir etkiye sahip olacağı hakkında muhtemelen hiçbir fikirleri yoktu!)

Pavlus'u yalanlayamadıkları için, düŐmanlarından bazıları onun canını almak üzere kompl  kurdular. Bu bölüme ilişkin Pavlus'un kendi anlatımından (2Ko. 11:32, 33), düşmanlarının gayelerine ulaŐmak için onu yerel makamlara ihbar ettiği anlaşılıyor. Fakat Pavlus, imanlıların yardımıyla, muhtemelen kentin surlarına bitiŐik bir evin penceresinden sarkıtılan bir k fe içinde kaçmayı baŐardı.

Pavlus daha en baŐtan zorluklarla karŐılaŐacađını biliyordu (Elç. 9:16). Çeşitli kaynaklardan göreceği düŐmanlık, zulüm ve eziyet onun hizmetinin deđiŐmezi olacaktı, fakat Mesih'teki yeni yaşamının neredeyse her safhasında tecrübe edeceği çeşitli zorluklara ve denemelere rağmen, hiçbir Şey onun imanını ya da görev duygusunu sarsmayacaktı (2Ko. 4:8, 9).

Tüm zorluklara ve düşmanlığa rağmen Pavlus vazgeçmedi. İman söz konusu olduğunda biz de aynıını yapmayı, yani engellere ve düşmanlığa rağmen devam etmeyi nasıl öğrenebiliriz?

Yeruşalim'e Dönüş

Şam'dan kaçtıktan sonra, Pavlus Yeruşalim'e bir zulmedici olarak ayrıldığından beri ilk kez döndü. Bu ihtidasından üç yıl sonra gerçekleşti (*Gal. 1:18*). Dönüşü kolay olmadı, zira kilisenin hem içinden hem de dışarıdan kaynaklanan pek çok sorunla yüzleşmek zorunda kaldı.

Elçilerin İşleri 9:26–30 ayetlerini oku. Yeruşalim'e vardığında Pavlus'a ne oldu?

Pavlus Yeruşalim'de elçilere katılmaya çalıştı. Hristiyan olmasının üzerinden üç yıl geçmiş olmasına rağmen, Pavlus'un ihtidasının haberleri elçilere o kadar inanılmaz geldi ki, aynı kendilerinden önceki Hananya gibi onlar da kuşkuyla yaklaştılar. Bunun özenle hazırlanmış bir komplo olmasından korkuyorlardı. Elçilerin direncini kırıp Pavlus'u onlarla tanıştıran, Kıbrıs doğumlu bir Levili (*Elç. 4:36, 37*), yani bir Helenist olan Barnaba oldu. Onlar da Allah'ın Pavlus'a yaptıkları karşısında şaşkına dönmüş olmalı; yani onun samimi olduğunu fark ettiklerinde.

Fakat Pavlus'un karşılaştığı direnç, geçmişte kiliseye zulmettiği için olmasa bile, en azından vaaz ettiği müjde yüzünden hiçbir zaman tamamen ortadan kalkmayacaktı. İstefanos konusunda olduğu gibi, elçiler de dahil olmak üzere Yahudiyeli imanlılar, bundan böyle Eski Ahit'in törensel sistemine, özellikle de İsa'nın çarmıhtaki ölümünden sonra geçerliliğini yitirmiş olan kurban sistemine dayanmayan Hristiyan inancının evrensel kapsamını anlamakta bir hayli zorlanıyorlardı. Pavlus'un Yahudiye'deki kilisede en yakın ilişki içinde bulunduğu kişiler her zaman Helenistik imanlılar olacaktı: Barnaba'nın yanı sıra, Yedilerden biri olan Filipus (*Elç. 21:8*) ve yine Kıbrıslı olan Minason (*Elç. 21:16*) bunlar arasındaydı. Birkaç yıl sonra Yeruşalim'deki kilise önderleri Pavlus'u hâlâ daha önce İstefanos'un vaaz ettiği temelde aynı öğretiyi vaaz etmekle suçlayacaklardı (*Elç. 21:21*).

Öyle görünüyor ki Pavlus Yeruşalim'de kaldığı on beş gün süresince (*Gal. 1:18*), müjdeyi bir zamanlar İstefanos'a karşı kıskırttığı aynı iman etmeyen Yahudilerle paylaşmaya karar vermiş. Fakat aynı İstefanos'a olduğu gibi, çabalarına karşılık büyük bir düşmanlıkla karşılaştı ve hayatı tehlike altına girdi. Bir görünümde İsa ona kendi güvenliği için Yeruşalim'den ayrılmasını söyledi (*Elç. 22:17–21*). Kardeşlerin yardımıyla Sezariye şehri limanına, oradan da müjdeleme gezilerine başlamadan önce birkaç yıl geçireceği Kilikya'daki kendi memleketine ulaştı.

EK ÇALIŞMA: “Muharebede öldürülen bir general kendi ordusu için bir kayıptır, fakat ölümü düşmana fazladan bir güç vermez. Fakat önemli bir adam karşıt güçlere katıldığında, yalnızca hizmetleri kayıp olmakla kalmaz, ayrıca katıldığı kişiler de kesin bir avantaj kazanır. Tarsuslu Saul, Şam’a giderken Rab tarafından rahatlıkla vurulup öldürülebilirdi, böylece zulmeden güçten büyük bir kuvvet çekilip alınmış olurdu. Fakat Allah, takdiri ile Saul’un hayatını bağışlamakla kalmadı, fakat onu dönüştürdü, böylece düşmanın tarafından bir savunucuyu Mesih’in tarafına geçirdi.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 113.

“Mesih öğrencilerine gidip tüm uluslara öğretmelerini emretmişti; fakat Yahudilerden öğrendikleri önceki öğretiler Efendileri’nin sözlerini tam anlamıyla kavramalarını güçleştiriyordu, bu yüzden de bunları yerine getirmekte yavaş kalıyorlardı. Kendilerine İbrahim’in çocukları diyorlardı ve kendilerini ilahî vaadin mirasçıları olarak görüyorlardı. Ancak Rabb’in göğe yükselişinden yıllar sonra zihinleri Mesih’in sözlerinin maksadını net bir şekilde anlayabilecekleri derecede açıldı ve diğer uluslardan olanların dönüşümü için çalışmanın yanı sıra Yahudilerin dönüşümü için de çalışmaları gerektiğini anladılar.”—Ellen G. White, *Sketches from the Life of Paul [Pavlus’un Yaşamından Hikâyeler]*, s. 38.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Şam yolunda İsa’nın Pavlus’a sorduğu soru üzerinde biraz daha düşünün: “Neden bana zulmediyorsun?” (*Elç. 9:4*). Pavlus için, bu soru Nasıralı İsa’nın gerçekten de ölümden dirilmiş olduğunun bir göstergesiydi. Fakat daha da önemlisi, bu soru İsa ile O’nun kilisesi arasında var olan ruhsal özdeşliğin bir göstergesiydi (*ayrıca bkz. Mat. 25:34–45*). İma edilen şey çok açık: kiliseye verilen her zarar, bizzat İsa’ya verilen zarardır. Pratik olarak bu bugün bizim için ne anlama geliyor?
- ❷ İsa’ya tanıklık etmenin kapsamında İsa için acı çekmek var. “Tanıklık” sözcüğünün Grekçe karşılığının (*martis*), “şehitlik” ile ilişkili olması tesadüf değil. İsa için acı çekmek ne anlama geliyor?
- ❸ Latince eski bir deyim olan *Credo ut intelligam*, “Anlayabilmek için inanırım” anlamına geliyor. Bu fikir Tarsuslu Saul’a ne olduğunu anlamamıza nasıl yardım edebilir? Yani Pavlus, ihtidasından önce, İsa’ya iman etmeden önce, anlamıyordu. Ancak yaşadığı tecrübe sonrasında durumu idrak edebildi. Bundan, bizim için çok net olan gerçekleri anlamayan kişilerle karşılaşıp hayal kırıklığına uğradığımız zamanlar için hangi dersleri çıkartabiliriz?

Müjdeyi Facebook'lamak

Andrew McClesney, Adventist Misyonu

Güney Koreliler, en çalışkan Yedinci Gün Adventist müjdecileri arasındadır. Orta Doğu'ya bir gidin, Türkiye ve Lübnan'da işine bağlı birçok Koreli göreceksiniz. Koreliler Afrika ve Güney Amerika'da da yaşıyor. Bangladeş ve Hindistan gibi uzak ülkelerde bile aktif bir Koreli oluşumu var.

Ama bu misyon ruhuna rağmen yerel kilise liderleri, Güney Kore'deki çoğu gencin cebelleştğini söylüyor. Bu problem, Cumartesi gününün iş günü olduğu bir ülkedeki kültürel bir kuşak farkı ve kariyer zorluklarıyla bağlantılı. Ama aynı zamanda diğer Hristiyanlardan gelen yaygın bir küçümseme de oldukça incitici. Güney Kore nüfusunun 51 milyonunun çeyreğinden fazlasının Hristiyan olmasına rağmen Adventistler sadece küçük bir azınlığını oluşturmaktadır. Adventist Kilisesi bir tarikat olarak reddediliyor ve üyelerden de SDA¹ yani kilisenin kısaltmasında kullanılan kelime olan "sdalar" diye alay edilerek bahsediliyor.

Altı Adventist üniversite öğrencisi artık bundan bıktıklarına karar verdiler. Genç Adventist dostlarını eğitime amaçlı bir Facebook grubu ve çevrimiçi bir radyo istasyonu kurdular.

"Bizim odağımız; yaygın Adventizme ait olmadığını hisseden genç insanlara ulaşabilmek," dedi Güney Kore'nin başkenti Seul'deki kiliseye ait olan Sahmyook Üniversitesi'ndeki grafik tasarım öğrencisi olan, 27 yaşındaki Hansu Hyun.

Genç Adventistler dikkat çekti. 2014'te açılan Facebook grubunun yaklaşık 900 takipçisi var ve bu Güney Kore'deki Adventist Kilisesi için önemli bir sayı. Bu grup vejetaryen tariflerin olduğu renkli meme²ler ve tanıklıklar sunuyor. Tanıklıklar için de kurucular genç bir kilise üyesi ya da Adventist olan tanınmış bir şarkıcı ya da aktör ile röportaj yapıyorlar ve tanıklık beş ya da daha fazla meme ile yayılıyor. "Savaş Vadisi"nin tiyatroya uyarlandığı zaman Adventist savaş kahramanı Desmond Doss hakkındaki tarihi gerçekleri vurgulayan meme serileri çok başarılı oldu.

"Genç insanların bunun gibi gayri resmi içerikleri sevmesinin daha kolay olduğunu keşfettik," dedi Sahmyook Üniversitesi'nde Teoloji³ okuyan 25 yaşındaki kurucu ortak Taegyun Bong. "Kiliseden ayrılan genç Adventistler bizim hizmetimiz aracılığıyla iyileşme gösterdiklerini söylediler. Bunu duyduğumuz için çok mutluyuz!"

Facebook grubuna bağlı olan radyo istasyonunun, Adventistlere edilen hakaretlere bir cevap niteliğinde olan alaycı bir ismi var: RadyoSda. Yayınlar, Kore kilisesinin genç liderlerinin öğleden sonra Sebti nasıl geçirdikleri ve bir hukuk öğrencisinin Sebti tutmanın zorlukları hakkındaki konuşmalarını da kapsıyor.

"Yayınları her hafta yaklaşık 700-2000 arası insan dinliyor," dedi bir İngiliz Dili ve Edebiyatı öğrencisi olan 27 yaşındaki kurucu ortak Hyunho Kim.

"Tüm projemiz tek bir kelimeyle tanımlanabilir: isteklilik," dedi. Hristiyanlık hayatımızda pasif olmak kolaydır ama biz Adventist topluluğu üzerinde bir etki bırakmaya çalışan genç insanlarız."

1. Yedinci Gün Adventistleri anlamına gelen "Seventh-Day Adventists"ın kısaltmasıdır.

2. İnternet ortamında komiklik olsun diye kullanılan konu ile ilgili resim/söz/kavram veya kalıp cümle

3. Dinbilim

Petrus'un Hizmeti

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Elç. 9:32-43, Elç. 10:9-16, Ef. 2:11-19, Elç. 11:1-26, Elç. 12:1-18.*

HATIRLAMA METNİ: “O zaman Petrus söz alıp şöyle dedi: “Tanrı'nın insanlar arasında ayırım yapmadığını, ama kendisinden korkan ve doğru olanı yapan kişiyi, ulusuna bakmaksızın kabul ettiğini gerçekten anlıyorum.”” (*Elç. 10:34, 35*).

Pavlus'un Tarsus'a dönmesiyle, Luka'nın Hristiyan kilisesinin ilk dönemi anlatısında ana karakter yine Petrus oluyor. Petrus tüm Yahudiye ve çevre bölgelerde bir nevi gezgin vaiz olarak resmediliyor. Elçilerin İşleri kitapçığı burada iki kısa mucize öyküsü aktarıyor: Eneas'ın iyileştirilmesi ve Tabita'nın (Ceylan) diriltilmesi. Hemen arkasından da 10. bölümdeki Kornelius'un öyküsü geliyor.

Diğer uluslardan olanların ihtidasi elçisel kilisenin en tartışmalı konusuydu. Kornelius'un vaftizinin ardından başlayan tartışmalar tüm zorlukları çözmekten çok uzak kalmış olsa da, Pentekost'ta yaşananları anımsatan Ruh'un dökülmesi, Petrus'un ve kardeşlerin müjdenin bereketlerinin sadece Yahudilerle sınırlı olmadığına ikna olmalarına yardımcı oldu. Bu arada Antakya'daki kilise de diğer uluslardan olanlara doğru çalışmalara çoktan başlamıştı bile.

Bu haftanın konusu yeni ama kısa süren -bu sefer Kral Hirodes yönetimi altında- bir zulüm dönemini ve bunun Pavlus tarafından uygulanan zulümden etkilenmeyen elçiler üzerindeki etkisini de kapsıyor.

*11 Ağustos Sebt Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Lidda ve Yafa'da

Petrus Yahudiye'nin sahil bölgelerindeki Hristiyan topluluklarını ziyaret ediyordu. Gayesi muhtemelen onlara doktrinsel eğitim vermektir (*Elç. 2:42*) fakat Allah onu aynı İsa'nın Kendisinin gerçekleştirdiği gibi mucizeler gerçekleştirmek için güçlü bir şekilde kullandı.

Elçilerin İşleri 9:32–35 ayetlerini oku. Luka 5:17–26 ayetlerinde anlatılan İsa'nın gerçekleştirdiği mucizeyle, Eneas'ın iyileştirilmesi arasında hangi benzerlikleri görürsün?

Öykünün kısalığına rağmen, bu mucize bize İsa tarafından iyileştirilen Kefernahumlu felçlinin bildik öyküsünü hatırlatıyor (*Luk. 5:17–26*). Yatakla ilgili detay bile benzer. Fakat daha da önemlisi, Eneas'ın iyileştirilmesinin sadece Lidda'da değil, Şaron'un sahil kesiminde de yarattığı etkiydi. Mucizenin gerçekliğini kendi gözleriyle doğrulayan birçokları Rabb'e döndü.

Elçilerin İşleri 9:36–43 ayetlerini oku. Tabita'nın dirilişi öyküsünün gözden geçirin. Onun bu kadar özel olmasının sebebi neydi?

Tabita –“ceylan” sözcüğünün Aramice karşılığı; Grekçesi Dorcas– Hristiyan hayırseverliği işleri sayesinde o yörede çok sevilen bir imanlıydı. Onun dirilişinin öyküsü, İsa tarafından gerçekleştirilmiş olan ve Petrus'un tanık olduğu bir mucizeyle, Yair'in kızının diriltilmesiyle (*Luk. 8:41, 42, 49–56*) benzerlikler gösteriyor. İsa'nın örneğini takip ederek, o da herkesin odayı terk etmesini istedi (*bkz. Mar. 5:40*). Sonra da diz çöküp dua etti ve ölü yatan kadına “Tabita, kalk” dedi (*Elç. 9:40*).

Elçiler birçok mucize gerçekleştirdi; fakat aslında bunlar Allah'ın elçilerin ellerini kullanarak yaptığı işlerdi (*Elç. 5:12*). İsa'nın bizzat gerçekleştirdiği mucizelerle benzerlikleri, belki de kiliseye ve bugün bize, asıl önemli olanın aracı değil onun Allah'a olan teslimiyetinin derecesi olduğunu hatırlatmalıdır (*bkz. Yu. 14:12*). Allah'ın müjdenin davası için bizi kullanmasına tamamen izin verdiğimizde, müthiş şeyler olabilir. Petrus Tabita'yı diriltmekle kalmadı, aynı zamanda bu mucize Yafa'da birçok ihtidaya da neden oldu (*Elç. 9:42*).

Bazı insanlar, burada olduğu gibi, yalnızca gerçek bir mucize görürlerse iman edeceklerini düşünürler. Mucizeler zaman zaman bazı insanları imana yöneltmiş olsa da, Kutsal Kitap mucizeler görüp yine de iman etmeyenlerin öyküleriyle doludur. Öyleyse, bizim imanımız neyi temel almalıdır?

Kornelius'un Evinde

Petrus Yafa'da Simun adında deri ticareti yapan birinin evinde kaldı (*Elç. 9:43*). O esnada, Yafa'dan aşağı yukarı kırk kilometre uzaklıktaki Sezariye'de Kornelius adında Romalı bir yüzbaşı yaşıyordu. O ve ev halkı Allah'a ibadet eden dindar kişilerdi, fakat henüz resmi olarak Yahudiliğe bağlı değildiler, yani Kornelius hâlâ diğer uluslardan olan sünnetsiz biriydi. Allah'tan verilen bir görünümde, ondan Yafa'ya ulaklar gönderip Petrus'u evine davet etmesi istendi (*Elç. 10:1-8*).

Elçilerin İşleri 10:9-16, 28, 34 ve 35 ayetlerini oku. Petrus ne tecrübe etti ve bunu nasıl yorumladı?

Petrus'un görünümünün yemek hakkında değil, insanlar hakkında olduğunu anlaşılması çok önemli. Evet öğlen saatiydi, Petrus açtı ve ses ona kesip yemesini söyledi; fakat Allah bu görünümü kirli ve temiz hayvanlar arasındaki ayrımı ortadan kaldırmak için değil, Petrus'a müjdenin kapsayıcı karakterini öğretmek için kullandı.

Görüm açıkça Petrus'un diğer uluslardan olanlara karşı olan direncini kırma amacı taşıyordu. Petrus'un görüşüne göre, Kornelius'un evine girip onunla paydaşlık ederse, kendisini kirletmiş olacak ve böylece tapınakta ibadet etmek ya da Allah'ın huzuruna çıkmak için uygunsuz hale gelecekti. İlk yüzyılda Yahudiye ve çevre bölgelerden olan Yahudiler, diğer uluslardan olan sünnetsiz kişilerle arkadaşlık etmezlerdi.

Sorun şuradaydı ki, dönemin ilahiyatı, her ne kadar bu bakış açısı İsrail'in bir ulus olarak varlığının amacından bir sapma haline gelmiş olsa da, gerçek Allah'a ilişkin bilgiyi dünyaya ulaştırması gereken İsrail topluluğundan diğer uluslardan olanları dışlıyordu.

Sünnet İbrahimî antlaşmanın bir işareti olduğu için, diğer uluslardan olan sünnetsiz kişiler ayrımcılığa uğruyor ve hor görülüyorlardı. Sünnet olmayı kabul edip Yahudi olmadıkları sürece, antlaşmadan kaynaklanan nimetlerden herhangi bir pay sahibi olamazlardı. Fakat böyle bir anlayış İsa'nın ölümünün evrensel kapsamıyla bağdaşmıyordu ve ilk imanlılar zamanla bunu anlamaya başladılar.

Titus 2:11, Galatyalılar 3:26-28 ve Efesliler 2:11-19 ayetlerini oku. Bu ayetler müjde mesajının evrenselliği hakkında bize ne öğretiyor? Hristiyanların etnik kökene dayanarak herhangi bir topluma karşı önyargı beslemelerinin ne kadar yanlış olduğu hakkında bize ne anlatmalılar?

Ruh'un Armağanı

Elçilerin İşleri 10:44–48 ayetleri, ilk kilise tarihinin kritik bir anını ortaya koyuyor. Müjde, elçilerden biri tarafından diğer uluslardan olan sünnetsiz birine ilk kez vaaz ediliyordu. Helenistik imanlılardan farklı olarak, elçiler ve diğer Yahudiyeli imanlılar diğer uluslardan olanları kiliseye almaya hazır değildi. İsa İsrail'in Mesih'i olduğuna göre, müjdenin sadece yakında ya da uzaktaki Yahudilerle paylaşılması gerektiğini düşünüyorlardı. Diğer uluslardan olanlar önce Yahudiliğe ihtida etmeli, bundan sonra iman topluluğuna kabul edilmeliydi. Başka bir deyişle, diğer uluslardan olanlar Hristiyan olmak için önce Yahudi olmalıydılar. İlk Yahudi imanlıların değiştirilmesi gereken düşünceleri buydu.

Kornelius ve ev halkına verilen diller armağanı, bu anlayışın yanlış olduğunun, Allah'ın gözdeleri olmadığını ve kurtuluş konusunda Yahudilerin de diğer uluslardan olanların da Allah'a eşit mesafede olduğunun açık, görünür bir işaretiydi.

Elçilerin İşleri 11:1–18 ayetlerini oku. Yeruslüm'deki kilise Petrus'un Sezariye'deki tecrübesine ne tepki gösterdi?

Yahudilerin diğer uluslardan olanlara karşı besledikleri köklü önyargılar, Yeruslüm'deki imanlıların Petrus'u sünnetsizlerle yemek yediği için tenkit etmelerine yol açtı. Yahudi törensel ilkeleriyle, Kornelius ve ailesinin kurtulmasından daha çok ilgilmiş gibi görünüyorlardı. Korktukları, kilisenin bu tip uygulamalardan ayrılmasının İsrail'in imanını inkâr ettiğinin bir göstergesi olması; Allah'ın hoşnutluğunu kaybedebilecekleri ve kendilerinin de –Yahudi kardeşleri tarafından– İstefanos'u ölüme götüren aynı suçlamalara muhatap olabilecekleriydi.

“Mesih'in kilisesinin girmesi gereken tamamen yeni bir çalışma aşamasının vakti gelmişti. Pek çok Yahudi mühtedinin Uluslara karşı kapadığı kapı, şimdi ardına kadar açılacaktı. Ve müjdeyi kabul eden Uluslar, sünnet törenini uygulama zorunluluğu olmaksızın, Yahudi öğrencilerle eşit kabul edileceklerdi.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 124.

Pentekost gününde olduğu gibi burada da, kendinden geçirici ya da gök-sel dillerde değil, daha önce bilmedikleri dillerde konuştular. Bu kez yalnızca amaçları farklıydı: elçiler için armağan kilisenin dünya müjdeciliğini hedefliyorken, Kornelius için Allah'ın lütfunun diğer uluslardan olanlarda bile çalıştığının bir teyidi işlevini gördü.

Antakya'daki Kilise

Kornelius'un ihtidasıyla motive olan Luka, müjdenin diğer uluslardan olanlar arasındaki ilk yayılışını anlatmak için Petrus'un hizmeti konusuna kısa bir ara veriyor.

Elçilerin İşleri 11:19–26 ayetlerini oku. Bazı mültecilerin Yeruşalim'den Antakya'ya gelmesiyle ne oldu?

Elçilerin İşleri 11. bölümün bu kısmı, 8. bölümdeki Pavlus'un zulmü konusuna atıfta bulunuyor. Böylelikle, Yahudiye ve başka yerde önceki gelişmeler meydana gelirken, Yeruşalim'i terk etmeye zorlanan Helenistik imanlılardan bazıları müjdeyi Yahudiye sınırlarının çok ötesine yayıyorlardı.

Luka, mültecilerin Yahudi kardeşlerine ve Helenistlere vaaz etmeye başladığı ve sonuç olarak birçoklarının imanını kabul ettiği, Suriye'deki büyük Antakya şehriden özellikle bahsediyor. Yani, Elçilerin İşleri 1:8 ayetinde İsa'nın verdiği görev, bu Helenistik Yahudi Hristiyanların çabalarıyla yerine getiriliyordu. Onlar diğer uluslardan olanlara müjdeleme hizmetinin gerçek kurucuları haline geldiler.

Kilisenin Antakya'daki başarısı karşısında, Yeruşalim'deki elçiler durumu değerlendirmek üzere Barnaba'yı oraya göndermeye karar verdiler. Müjdenin ilerlemesi için büyük fırsatlar gören Barnaba, Pavlus'un çok önemli bir yardımcı olabileceğini hissederek, onu aramaya Tarsus'a gitti.

Barnaba haklıydı. Pavlus'la birlikte çalıştığı yıl boyunca, çoğunlukla diğer uluslardan olan büyük kalabalıklar müjdeyi duyabildi. Onların İsa Mesih'ten bahsederkenki coşkun halleri, oradaki imanlılara ilk kez "Hristiyan" (*Elç. 11:26, KM, CANDEMİR, COSMADES*) adı verilmesine neden oldu. Hristiyanlar olarak "çağrılmaları" bu sözün kiliseden olmayanlar tarafından, muhtemelen alay amaçlı olarak uydurulduğuna işaret ediyor, çünkü imanlılar kendilerine "kardeşler" (*Elç. 1:16*), "öğrenciler" (*Elç. 6:1*) hatta "kutsallar" (*Elç. 9:13*) diyorlardı. Elçilerin İşleri kitapçığı yazılana kadar olan dönem içinde "Hristiyan" yaygın bir unvan haline geldi (*Elç. 26:28*) ve Luka da bunu onaylıyor gibi. "Hristiyan" Mesih'in bir izlecisi ya da yandaşı anlamına geliyor.

Bir "Hristiyan" olarak çağrılmak senin için ne ifade ediyor? Peki yaşamın gerçekten Hristiyan mı? Yani, gerçekten önemli olan konularda, Hristiyan olmayanlardan ne kadar farklı yaşıyorsun?

Hirodes'in Zulmü

Tekrar Yahudiye'ye döndüğümüzde, Kral Hirodes'in Yuhanna'nın erkek kardeşi ve Zebedi'nin oğlu olan Yakup'u (*Mar. 1:19*) öldürtmesi anlatsıyla karşılaşırız. Petrus'a da aynıısını yapmak istiyordu.

Elçilerin İşleri 12:1–4 ayetlerini oku. Bu, ilk kilisenin karşılaştığı zorluklarla ilgili bize ne öğretiyor?

Burada bahsedilen Kral Hirodes, Yahudiye'yi MS 40–44 arasında yönetmiş olan, büyük Hirodes'in torunu (*Mat. 2:1*) 1. Agrippa'dır. Agrippa, dindarlık gösterisinin bir sonucu olarak Yahudi tebaası, özellikle de Ferisiler arasında sevilmeye başlamıştı. Elçilerden bazılarını saldıarak Yahudilerin gözüne girmeye çalışması, onun hakkında diğer kaynaklardan öğrendiklerimizle birebir örtüşüyor.

Yakup'un öldürülmesi Agrippa'nın gündemini yerine getirmekte etkili olunca, Petrus'u da öldürtmeyi tasarladı. Petrus tutuklandı ve her biri dört askerden oluşan dört takım askerin gözetimine bırakıldı, dört takımdan her biri gecenin dörtte birlik kısımlarının nöbetini tutuyordu. O gece Petrus'un yanında dört asker bulunuyordu: her iki yanındaki birer askere zincirliydi ve iki asker de kapıyı tutuyordu. Bu kadar aşırı önlem alınmasının sebebi, şüphesiz bir süre önce Petrus'a (Yuhanna ile birlikte) olan şeyin yeniden gerçekleşmesini önlemektir (*Elç. 5:17–20*).

Elçilerin İşleri 12:5–18 ayetlerini oku. Kardeşlerin dualarına cevap ne gerçekleşti?

Agrippa'nın Petrus'u yargılayıp infaz etmeyi planladığı günden önceki gece, Petrus bir kez daha mucizevî bir şekilde bir melek tarafından serbest bırakıldı.

Sonrasında ise konu Agrippa'nın Sezariye'deki ölümüne geliyor (*Elç. 12:20–23*). Ölüm sebebi belirlenmeye çalışıldı (karınzari iltihabı, ülser, hatta zehir); fakat Luka açıkça kralın ilahî hükümle öldürüldüğünü söylüyor.

Yakup öldürüldü, Petrus kurtarıldı ve Hirodes ilahî hükümle yüz yüze geldi. Bazı olaylarda adaleti görüyoruz, diğerlerindeyse bu şekilde görünmüyor. Bu bize tüm sorularımızın cevapları olmadığı ve anlamadıklarımız konusunda neden imanla yaşamamız gerektiği hakkında ne öğretmeli?

EK ÇALIŞMA: “Elçilerin İşleri 10. bölümde, Kornelius ve yanındakilerin ihtidasıyla sonuçlanan, göksel meleklerin hizmetinin bir diğer örneğine tanık oluyoruz. Bu bölümler [8–10] okunmalı ve özel bir dikkat uyan-dırmalı. Bu bölümlerde göğün, canları kurtarma işinde çaba sarf eden Hristiyan’a, birçoklarının sandığından çok daha yakın olduğunu görüyoruz. Ayrıca, Allah’ın her bir insanı gözettiği ve herkesin kardeşlerini Rabb’in yer-yüzündeki işini gerçekleştirmek için kullandığı birer araç olarak görmesi gerektiği derslerini de bu bölümlerden öğrenmeliyiz.”—Ellen G. White Yorumları, *The SDA Bible Commentary [Yedinci Gün Adventist Kutsal Kitap Şerhi]*, cilt 6, s. 1059.

“Kilise dua ettiğinde, bu onu ıstıraba ve şehitliğe maruz kalmaktan muaf tutmasa da, Allah’ın gayesi ilerleyecek ve O’nun düşmanlarının hayalleri suya düşecektir; Luka’nın müjdenin zaferine olan inancı bütünüyle gerçekçiydi ve Allah’ın sözü zincirlenmemiş olsa da, onun hizmetkârlarının acı çekebileceğinin ve tutsak edilebileceğinin farkındaydı.”—I. Howard Marshall, *The Acts of the Apostles [Elçilerin İşleri]* (Grand Rapids: Eerdmans, 1980), s. 206, 207.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Kornelius şöyle tanımlanıyor: “Dindar bir adamdı. Hem kendisi hem de bütün ev halkı Tanrı’dan korkardı. Halka çok yardımda bulunur, Tanrı’ya sürekli dua ederdi” (*Elç. 10:2*). Petrus’la tanışmadan çok önceden beri Allah’ın Ruh’unun Kornelius’ta çalıştığı anlaşılıyor. Dindar yaşamı Allah’ın müjde mesajıyla ona ulaşması için bir fırsat olmuş olabilir mi? Onun öyküsünde bizim için nasıl bir ders var?
- ❷ Derste Pazartesi gününün son sorusuna dönün ve kendinize şu soruyu sorun: İçinde yaşadığınız, Hristiyanların beslememesi gereken türde bir etnik gerginliği besleyen kültürel, sosyal ve politik şartlar nelerdir? Başka bir deyişle, gerektiğinde Hristiyanlar olarak hepimiz geçmişimizin ve kültürümüzün üzerine nasıl yükselebiliriz?
- ❸ Verdiği zararlara rağmen, Pavlus’un eziyet etme çabaları sonunda yararlı bir etki doğurdu: Antakya’ya gelen mülteciler Yahudilere ve Helenistlere vaaz etmeye başladılar. Derste Allah’ın berekete çevirdiği kişisel bir acı ve ıstırabı tecrübeni paylaş.
- ❹ Yakup İsa’nın en yakın öğrencilerinden biriydi (*Mar. 5:37, 9:2, 14:33*), buna rağmen Onikiler içinde ilk şehit edilen o oldu. Kutsal Kitap’ta haksız bir biçimde eziyete maruz kalan imanlı insanlara dair başka hangi örnekleri görüyoruz? Bu öykülerden kendimiz için acılar sorununun bütünüyle ilgili hangi dersleri çıkarmalıyız?

Kabus İleti

Andrew McChesney, Adventist Misyonu

Tayvan'ın başkenti Taipei'de, emekli bir yönetici asistan Helen Yen, kendisini ürküten bir rüya gördü. Rüya da bir yere gidiyordu ve eve dönüş yolunu bulamadığını fark etmişti. Bu kabus gecelerce ona eziyet etti.

Helen gündüz saatlerinde daha mutluydu. Kocasıyla, yetişkin çocuklarıyla ve torunuyla vakit geçiriyordu. Tayvan Adventist Hastanesi'ndeki ücretsiz menopoz okuluna gitmeye başladı.

Helen derslerde, Sung Shan Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin yeni bir topluluk müjdeleme programı için gönüllüler aradığını duydu. Kilise, Çarşamba ve Perşembe günü verilen yemek ve Kutsal Kitap derslerinin yanında Salı günleri Alzheimer hastalığı üzerine bir kurs açmayı planlıyordu.

"Her zaman toplulukta gönüllülük yapmak istemiştim," dedi Helen kilisedeki bir röportajda. Ama bu kiliseye henüz yeni geldim ve pastör beni mutfakta yardım etmeye davet etti."

Helen Salı günleri sabah 6'da Alzheimer okulunda satılması için ekmeğe pişirmeye kiliseye gitti. Kilisenin 180 üyesine de sunulan ekmeğe, Adventist Kilisesi'nin Tayvan Konferansı tarafından sağlanan müjdeleme fonuna da destek oluyor.

Helen, gönüllü olmanın kendisine yeni bir haz ve tatmin duygusu verdiğini söyledi. Hafta içi her gün kiliseye gitmeye başladı ve kısa süre içinde müjdeleme programını denetleyen pastörün eşi, Brenda Huang'ın yönettiği Kutsal Kitap derslerine katıldı. Hayatı boyunca Pazar günü kilisesine giden Helen, Yedinci Gün Sebti'nin kutsallığını ilk defa duydu.

"Kalbimde tuhaf bir şey hissettim," dedi Helen. Bu yeni bilgileri keşfettikten sonra eskisi gibi yaşamaya devam edemem."

Her Seb, t Adventist kilisesinde ibadet etmeye başladı. 20 diğer gönüllü ile birlikte çalıştığı için hayatı diğer yönlerden de değişiyordu.

"Hayatımda büyük değişimler gördüm," dedi. "Önceden, 'Çok bereketlendim çünkü bir kocam, çocuklarım ve bir torunum var,' diye düşünürdüm. Ama sonra fark ettim ki hayatta bundan daha fazlası var. Tanrı'yı öğrendim ve ve öğrendiğim şeyi herkesle paylaşmak istiyorum."

Helen gönüllü olmaya başladıktan neredeyse iki yıl sonra vaftiz olarak kiliseye katılmaya hazırlanıyor.

"Helen bizim ilk meyvemiz," dedi kilisenin pastörü Raymond Ko.

Müjdeleme programının sonucu olarak kilisenin Sebti hizmetlerini toplam 300 kişinin ziyaret ettiğini söyledi.

Helen bir senedir sürekli evinin yolunu bulamadığı aynı kabusu görüyordu. "Ama bu kiliseye geldikten sonra artık o rüyayı görmedim," dedi. Fark ettim ki Yedinci Gün Adventistliğinin gerçeği eve, cennete giden yolmuş."

Sizlerin Sebti Okulu misyon başışları, Helen Yen(soldaki)'i vaftiz olmaya teşvik eden program gibi topluluk müjdeleme programlarını destekliyor.